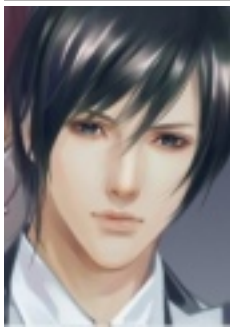

Vì Anh Là Người Phục Vụ Quán Bar....!!

Contents

Vì Anh Là Người Phục Vụ Quán Bar....!!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	16
7. Chương 7	21
8. Chương 8	27
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	50
13. Chương 13	51

Vì Anh Là Người Phục Vụ Quán Bar....!!

Giới thiệu

Vì anh là người phục vụ ở quán bar, nên em mới gặp anh...Vì anh là người phục vụ ở quán bar và anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-la-nguoi-phuc-vu-quan-bar>

1. Chương 1

Trong một quán bar lớn....

... Tôi nốc luôn một cốc Brandy mà không cảm thấy gì. Lạ thật đấy nhỉ? Bình thường ném chút xú là không biết trời đất gì nữa mà.

Hay thật!

Tôi gọi tên bartender:

-Cho tôi cốc nữa.

Một cốc rượu được đặt ngay trước mặt tôi.

Tôi lại cho nó vào miệng trong tình trạng vô thức.

Những người làm việc ở đó có vẻ rất quan ngại cho tôi, họ nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.

Ừ! Được đấy! Cứ chế giễu đi!

Anh ta cũng thế!

Cuối cùng khi tôi uống đến tầm 4-5 cốc thì có một giọng nói vang lên:

-Thưa cô, cô say rồi! Cô không nên uống nữa.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ta, à không cậu nhóc đó chứ.

Khuôn mặt trắng sữa như bánh bao. Đôi mắt trong không vẩn đục.

Tôi vô thức đưa tay lên chạm vào khuôn mặt cậu ta. Nó mềm mại như một dải lụa thượng hạng.

- Cậu có thích tôi không?

Cậu ta thoáng sửng sốt và ngượng ngùng hồi lâu mới trù trù đáp:

-Thưa cô, cô rất xinh đẹp, cô cũng rất quyến rũ, chắc chắn có nhiều người thích cô.....

-Vậy à? – Tôi nói rồi u uất nhìn khuôn mặt cậu ta- Vậy tại sao chứ? Tại sao anh ta bỏ rơi tôi? Tại sao anh ta không cần tôi chứ? Tại sao hả?

Cậu ta bối rối nhìn tôi rồi lại nhìn những ánh mắt đang đổ dồn về phía chúng tôi vì tiếng hét của tôi...

Cậu ta kiên nhẫn nhìn tôi:

-Thưa cô....

-Thôi đi! – Tôi cắt ngang.

-.....

-Cậu không muốn đi với tôi? Cậu không thích tôi?

Cậu ta nhìn tôi, trong mắt tựa như có một giọt nước khe khẽ chuyển động rồi tan ra:

-Tan ca tôi sẽ đi cùng cô.

-Được! – Tôi gật đầu.

Sau khi cậu ta đi, tôi xoay ra bàn, đôi mắt tôi đột nhiên cay xè và nước mắt trào ra....

Cậu ta vừa nói tôi xinh đẹp, tôi quyến rũ, nhưng.... Tôi không hiểu... Tại sao cơ chứ? Tại sao anh lại bỏ rơi tôi như một món đồ vô giá trị...??

Một lát sau, cậu phục vụ xinh xắn bước đến cạnh tôi với một ly nước lọc, cậu ta nở nụ cười đáng mến:

-Cô cần uống một chút nước chứ? Cô say quá rồi.

Khi cậu ta nói với tôi những lời ấy thì ánh đèn của quán bar cũng vô tình lướt qua cậu ta, trông cậu ta huyền my mê hoặc người khác, giây phút ấy, tôi cảm thấy cậu ta như một thiên thần có đôi cánh trắng và tâm hồn trong sạch. Ha ha! Giờ tôi mới nhận thấy một điều, khi tâm hồn và lý trí ngta đã bị vấy bẩn thì khi ấy là lúc khao khát nhất được chạm tới một thứ gì đó sạch sẽ hơn....

Và tôi giờ đây cũng đang vậy...

Không ngờ một con người làm việc ở quán bar, một chàng trai sống mỗi ngày trong không khí nhơ nhớp lại có tâm hồn trong sạch hơn tôi, và trong sạch hơn tất cả.... Ha ha! Ngạc nhiên thật đấy!

Tôi lẽ nhè:

-Cậu xong chưa vậy?

Cậu ta trêu mếu nhìn tôi khiến tôi bất giác chột dạ:

-Thưa cô, có lẽ cô sẽ phải đợi hơi lâu đấy...

Tôi khó chịu nói:

-Vậy tôi tìm người khác!

Cậu ta ngăn tôi lại:

-Thưa cô, cô không nên làm thế!

- Tại sao?

-Vì ở đây không có người tốt đâu!- Khi cậu ta nói điều này, tôi thấy khuôn mặt cậu ta hiển hiện vẻ áy náy.

Tôi xua tay, giọng bết lại vì rượu:

-Không cần cậu lo.

Thực ra khi tôi biết cậu ta chỉ là một thanh niên ngây thơ quá đỗi, tôi đã không muốn vấy bẩn cậu ta chút nào, vì vậy, tôi sẽ tránh xa cậu ta một chút. Phải rồi!

Lý trí của một kẻ đang say rượu cũng nhắc nhở tôi tránh xa cậu ta!!

Tôi đẩy bàn tay cậu ta ra rồi hỏi:

-Cậu biết thứ tôi muốn là gì không?

Cậu ta lắc đầu.

Tôi cố nhả ra những câu từ thật nhơ bẩn để xua đuổi cậu ta:

-Là tôi muốn một người giúp tôi quên nỗi buồn.... nhưng là khi ở trên giường!!

Cậu ta sững sờ nhìn tôi:

-Thưa cô, có lẽ cô say quá!

-Không. Tôi say nhưng tôi biết mình nói gì. Tránh ra đi.- Tôi đẩy mạnh ta.

Cậu ta nhìn tôi với một vẻ gì đó giống như thương hại, rồi cậu ta vội vàng chạy đi.

Ha ha! Lần đầu tôi thấy một người như cậu ta.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, cậu ta bước đến sau đó một lúc không lâu lắm.

-Chúng ta có thể đi được rồi!

- Cái gì?

-Tôi đã xin phép về sớm. Để tôi đưa cô về nhà.

-Không cần.

-Vậy chúng ta về nhà tôi nhé!

Tôi bất giác gật đầu.

Không biết liệu do tôi đánh giá sai cậu ta hay tôi quá ngốc nghếch khi nghĩ rằng trên đời này còn người tốt?

2. Chương 2

Tôi dựa hẳn vào người cậu ta vì dù muốn dù không tôi cũng chẳng đủ sức để đứng nữa.

Cậu ta có vẻ rất khó khăn khi ôm ghì tôi hay nói chính xác hơn là khi tôi tựa hẳn vào người cậu ta thế này....

-Ha! – Tôi cười một tiếng cụt ngủn rồi hỏi- Tôi nặng đến mức đó à?

- Không!- Cậu ta lắc đầu.

-Vậy thì.... chắc cậu hối hận khi đưa một người như tôi về? Bố mẹ cậu sẽ tức giận hả?

- Không phải. Tôi.... Không sống với gđ.

Bầu không khí trầm hẳn xuống. Tôi chợt cảm thấy tay cậu ta lạnh toát đi giống như đang buồn bã và tức giận.

Tôi cũng không muốn tranh cãi nhiều với một người mà tôi cho là “cậu nhóc”.

Cũng khi đó, dây váy của tôi tuột hẳn xuống sang một bên. Cậu nhóc đỏ bừng mặt đẩy tôi ra....

Tôi ngã xuống đường.

Chết tiệt!

Trật chân rồi!

Cậu nhóc thấy tôi nhăn nhó thì vội chạy lại:

-Cô sao vậy?

Tôi giận dữ nhìn cậu ta rồi thở dài. Đúng là có một số người khiến ngta không sao giận nổi.

Tôi khẽ nói:

-Tôi bị trật chân rồi.

Cậu ta nhìn tôi rồi quay mặt đi:

-Thưa cô,... Cô có thể kéo Nó lên đc k? Tôi....

Tôi trở mắt nhìn cậu ta và tự hỏi với chính mình: Trên đời này vẫn còn một người đàn ông như thế này sao? Cậu ta là người tiền sử hay sao?

Tôi kéo dây váy lên rồi nói:

-Được rồi đấy!

Cậu ta cởi áo khoác đắp lên người tôi:

-Thưa cô, cô có đi được không?

-Không. – Tôi lạnh lùng trả lời và mắng thăm: “Đồ ngốc!”

Cậu ta cúi người xuống để tôi trèo lên lưng và công tôi đi ra đường lớn.

Trong quãng đường ngắn ngủi ấy, tôi đã chợt nghĩ với bản thân mình rằng, tôi sẽ không bao giờ yêu hay kết hôn với một người như cậu ta đâu.

Một kẻ ngốc nghếch.

Khi gió lạnh ùa vào tóc tôi, tôi như tỉnh rượu ra. Chỉ là nhất thời thôi.

Cậu ta thực sự quá trẻ con đối với tôi.

Ừ, cậu ta có thể là thiên sứ nhưng tôi không cần một thiên sứ đứng trên cao và nói những điều vớ vẩn xa vời, thứ tôi cần là một con người sành đời, à không, một ác quỷ biết mọi góc ngách xấu xa và bao giờ cũng thông minh với những vấn đề hết sức thực dụng.

.....

“ Cạch”

-Cô vào đi!

Tôi bước vào căn nhà chung cư khá đàng hoàng với màu trắng chủ đạo.

Cậu ta nhìn tôi rồi bảo tôi:

-Cô ngồi đằng kia, chờ tôi một chút! Tôi sẽ làm cái gì đó cho cô ăn.

Tôi gật đầu rồi bước lại đó.

Một lát sau, cậu ta bước ra với một đĩa trứng trắng ,một bát mì và một đĩa kim chi hẳn là đồ đóng hộp bán ở siêu thị.

Tôi cúi người xuống ăn từng miếng một, cảm thấy vị đắng trong họng hoà với hương vị món ăn.

Cậu ta nhìn tôi ăn rồi quỳ xuống bên cạnh:

-Cô không sao chứ? Không ngon à?

-Không!

Bỗng trong nhà có tiếng mở cửa.

Tôi và cậu ta cùng quay về hướng đó.

Một chàng trai chỉ quần độc một cái khăn tắm. Nước đang nhỏ giọt trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta.

Đó là một ác quỷ!!!!!!!!!!

Đôi mắt anh ta đen láy ma mị. Khuôn mặt thì hoàn hảo đến từng mi-li-mét.

Anh ta nhìn tôi với vẻ giễu cợt và hỏi cậu :

-Huy, em đem con đàn bà này từ quán bar về à?

Cậu gật đầu.

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt như thể từng nhìn thấy tôi khoả thân, ánh mắt ấy như tia laze xét nét tôi,rồi anh ta nói với Huy:

-Có phải khi em hỏi con đàn bà này, ả đang say đúng k?

Gật đầu.

-Có phải ả vờ đẩy em ra? Và ả hét lên phải k?

Gật đầu.

-Có phải Cô ta làm lộ cái gì đó trên cơ thể cô ta để... khêu gợi em?

Gật đầu (nhưng do dự).

Anh ta bước lại gần tôi, ánh mắt có cái gì đó như chán ghét và ghê tởm:

-Bao nhiêu?

-Cái gì bao nhiêu?

-Giá của cô. Chẳng phải đó là cái cô cần sao?

Tôi cười. À, ra anh ta đang hỏi thứ đó.

Tôi nuốt nước bọt rồi trả lời bằng vẻ quỵn rũ nhất:

-Không có giá.

Anh ta bật cười ngặt nghẽo:

-Thằng thán đó. Vậy cô muốn gì?

-Không gì cả.

-Tôi hỏi là cô muốn gì khi chơi trò này với thằng em ngây thơ ngu ngốc của tôi hả?

-Tôi nói tôi chẳng chơi trò gì cả. – Tôi nhìn anh ta rồi tiếp tục nói với vẻ ngoan cường cố hữu.

Anh ta hình như không tìm chế được nữa, giận dữ nhìn tôi:

-Con đàn bà chết tiệt! Mày tưởng tao tốt bụng và ngây thơ như thằng em của tao à? Mày bước ra từ quán bar với tình trạng say mềm không biết giả hay thật là tao đã biết mày là hạng gì rồi!

-.....

-Mày còn giả trò dụ dỗ em tao! Tao biết ngay mà! Thằng em tao không thể làm nổi ở quán bar vì những đứa như mày đấy!- Anh ta nói rồi quay sang Huy- Huy, anh đã bảo em rồi! Hạng này phải biết mà đối phó chứ không phải dắt nó về nhà đâu, nghe chưa??? Mới làm thay anh một ngày mà đã nên chuyện rồi!!!

-Anh Duy à....- Cậu chỉ biết nói chùng ấy rồi im bật.

Tôi bật cười ột miếng trứng trắng nhỏ vào miệng rồi thản nhiên nhìn anh ta.

Anh ta nói với tôi:

-Không đi ư?

-Tại sao phải đi? Tôi không phải khách của anh. Tôi là khách của Huy. Cậu ấy đuổi thì tôi sẽ đi!

Duy nhìn cậu:

-Đuổi cô ta đi!

Rồi anh ta quay người đi nhưng không thấy em trai trả lời, anh ta giận dữ quay lại:

-Huy!!!

Cậu ta bối rối nhìn tôi rồi nhìn anh trai, cuối cùng....

3. Chương 3

Cậu ta bối rối nhìn tôi rồi nhìn anh trai, cuối cùng....

Cậu ta lấy hết can đảm nói:

-Cô ấy không phải người như anh nghĩ đâu.

Duy cười nửa miệng đá mắt nhìn tôi rồi vỗ tay:

-Cô giỏi lắm ! Điều cô muốn hình như được đáp ứng quá nhiều rồi đấy!

Tôi không trả lời cũng không nhìn anh ta.

Anh ta nói với Huy:

-Chờ anh 5'! Anh sẽ cho em thấy bản chất của ả đàn bà lỳ lợm này!

Anh ta vào phòng thay quần áo.

Bước ra trong bộ đồ thể thao adidas màu xanh dương, anh ta vẫn cái vẻ coi thường ấy nhìn tôi.

Tôi không phòng bị và cũng không có niệm ý nhắc nhở chính mình phải phòng bị.

Anh ta bất chợt kéo mạnh tay tôi và bàn tay anh ta ngự trị ở eo tôi.

Đôi môi anh ta chạm vào môi tôi, hơi thở anh ta dồn dập bủa vây tôi, tôi cảm thấy nghẹt thở và ghê tởm. Không biết đôi môi này đã chạm vào những đôi môi như nước tanh bẩn khác bao nhiêu lần rồi?

Tôi giãy giụa và đẩy mạnh anh ta ra.

Tôi nhìn về phía Huy.

Cậu ta trở mắt nhìn tôi, sững lại.

Khuôn mặt cậu ta có vẻ như đang bị xúc phạm.

Đôi mắt cậu ta hình như đã chuẩn bị rơi lệ....

Tôi đột nhiên cảm thấy như mình là một tội nhân thiên cổ, cảm giác như đứng giữa cả một biển người đang chỉ tay buộc tội tôi....

Tôi hoảng hốt lắc đầu định giải thích cho cậu ta nhưng miệng tôi khi đó đờ cứng lại:

-Tôi... Không phải vậy! Cậu....

Duy nhìn em trai về đặc thẳng:

-Em thấy chưa? Thấy cái cách cô ta hôn chưa?

Huy không mở miệng nói chút gì.

Còn tôi, thì cảm thấy nhục nhã.

Tôi gương ánh mắt sắc lạnh nhìn Duy:

-Đạt được mục đích rồi. Anh cũng rất giỏi. Hôn điệu nghệ nữa. Có tư chất làm trai bao đấy!

Tôi quỳ xuống bên cạnh Huy, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cậu ấy và thì thầm:

-Sự trong sạch của cậu sẽ làm biến mất thứ bẩn thỉu trước đó đã chạm vào môi tôi.

Tôi nói xong cầm túi xách và quay người đi, không quên nói với Duy:

-Anh là ác quỷ. Anh sắp đuổi một cô gái không còn nơi nào để đi, ra khỏi nhà mình đấy- Tôi cố nói để xem anh ta còn chút nhân tính nào nữa không rồi tiếp tục chơi trò mĩa mai với anh ta- . Anh thật bẩn thỉu và em trai anh thì hoàn toàn trái ngược. Giờ thì tôi hiểu vì sao, Thiên Đường và Địa Ngục có thể cùng song song tồn tại dù chúng chẳng khác gì nước và lửa.

Tôi rút từ trong ví ra vài tờ ngân phiếu, ném xuống sàn:

-Cảm ơn vì nụ hôn của anh. Đó là tiền công!

Tôi chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà chung cư ấy vì tôi sợ anh ta sẽ đuổi theo...

.....

Ngồi bên vỉa hè thật không dễ chịu chút nào.

Tôi không muốn như thế này....

Vì tôi sẽ nhớ đến anh....

Khương Hải Minh.

Ba chữ ấy khắc đậm trong lòng tôi, khiến bây giờ tôi có muốn cũng khó lòng xoá sạch, chỉ trách mình tại sao khi ấy lại khắc sâu như thế...

Đột nhiên bên cạnh tôi có tiếng nói:

-Cô chủ.....

Tôi ngẩng đầu lên:

-Ừ!

-Cô phải về nhà chứ ?

-Ừ!- Tôi đứng dậy gật đầu.

Tên vệ sĩ ấy có vẻ rất ngạc nhiên tại sao hôm nay tôi lại ngoan ngoãn đến mức đó??

Ngồi trên cái siêu xe, tôi tự nhủ chính mình...

Ừ, đúng rồi! Tại sao phải chịu khổ sở dày vò chính mình vì một tên không ra gì với cái bao rách của hắn trong khi tôi có tất cả rồi?

.....

Trong một biệt thự...

Mẹ tôi nhìn tôi vẻ hạnh phúc:

-Cuối cùng, con cũng chịu về!

-Dạ.

-Con cần ăn gì không?

-Không.

-À, hôm nay....

-Có chuyện gì?

-Con trai.... Đứa con trai thất lạc mới tìm được của Lý Hiển Mạc và ông ấy đến chơi....

Tôi gật đầu.

-Con vào một chút được k? À... mà không vào cũng đc.

Tôi bước vào vẻ chán nản

Và....

Tôi sững sờ nhìn con người đang ngồi ở bàn ăn nhà tôi....

4. Chương 4

Tôi trở mắt nhìn anh....

Không lẽ tôi nhìn nhầm hay sao mà....

Lý Hiển Mạc dường như nhận thấy khuôn mặt biến sắc đến thảm hại của tôi, nên mới dịu giọng nói:

-Hà Nhi, cháu làm sao vậy?

Tôi cảm thấy miệng mình cứng đờ ra, nhưng rồi tôi cố sức điều chỉnh mình, ha ha, hắn cái khuôn mặt ngây dại khờ khạo của tôi đang làm anh bật cười trong lòng.

Tôi nở nụ cười tươi nhìn Bác Lý:

-Cháu không sao ạ! Đây là ...?

Tôi phải cố nén mình lắm mới tỏ thái độ thản nhiên như thế khi nói đến anh...

Bác Lý mỉm cười:

-Đây là đứa con trai nhiều năm thất lạc của bác.... Lý Hải Minh.

Khi bác Lý nói điều này, tôi thấy khuôn mặt anh co giập vẻ rất khó coi, tự nhiên, trong lòng tôi thấy hả hê xen lẫn cái gì đó như là quặn thắt....

Bác Lý hỏi tôi:

-Cháu ... quen nó àh?

Tôi lắc đầu và nói dối một cách tự nhiên đến nỗi tôi không tin nổi là mình có thể làm đc thế:

-Không! Cháu không quen biết người này nhưng....

-Nhưng sao?

-... Ừm...Cháu có quen biết một người có cái tên tương tự... à mà thôi, mẹ cháu bưng thức ăn lên rồi kìa...!-
Tôi ngừng lại giả bộ chú ý đến thức ăn nhưng thực chất thì tôi không có đủ dũng khí để nói thêm nữa.

Nhìn khuôn mặt điển trai của anh trắng bệch lại, lòng tôi khó chịu vô cùng.

Tôi bất chợt nhớ lại cái khoảnh khắc anh nói lời chia tay với tôi....

Khuôn mặt anh lúc ấy lạnh lùng....

Khuôn mặt anh lúc ấy vô cảm....

Lời nói anh lúc ấy lãnh khốc hết như anh coi tình cảm 4 năm của chúng tôi chỉ nhẹ tựa lông hồng....

Sao bây giờ anh lại khó coi thế này???

Tại sao anh bảo anh sẽ sống tốt hơn mà...?

Tôi cười khan trong cổ họng rồi cầm đũa lên ăn...

Mùi vị thật tệ....

Tôi bất giác nhớ lại hương vị của món trứng trắng, món mỳ và món kim chi của Huy....

Tôi nói:

-Mẹ, chúng ta có kim chi k?

-À, mẹ vừa mấy hộp ở siêu thị đấy!

Vừa nói mẹ vừa gọi cô giúp việc đem ra.

Tôi ọt miếng vào miệng....

Mẹ lo lắng nhìn tôi:

-Sao vậy? Không ngon à? Hay con k khoẻ?

Tôi không trả lời mẹ vì khi ấy tôi đang tự hỏi chính mình... Cùng là mua ở siêu thị nhưng tại sao món kim chi ấy lại ngon hơn đc nhỉ? Cảm giác lúc ấy phải nói thế nào nhỉ... Ừm... Hơi đắng đắng, lại có vẻ cay cay và giòn ngọt....

Quái lạ! Kim chi làm gì có vị như thế? Hay tại tôi sinh ảo giác khi ở cạnh một thiên thần?

Tôi lắc đầu tự nhủ chắc là mình nhầm...

Rồi tôi tiếp tục ăn mà không cảm giác thấy vị gì cả...

Bác Lý nói với tôi:

-Cháu với Minh ra kia chút! Bác có chuyện muốn nói với mẹ cháu!

Tôi gật đầu rồi đi ra sân.

Trời đã bắt đầu tối...

Ánh trăng khẽ phủ lên người tôi và người anh thứ ánh sáng ma mị của nó....

Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài sau lưng tôi....

-Anh xin lỗi!

Tôi không quay lại mà nói:

-Anh xin lỗi về việc gì? Tôi không quen biết anh, Lý Hải Minh!

Tôi nói xong thì vội vàng hối hận, tôi không muốn nói những lời ấy nhưng không hiểu sao những tiếng nói tôi phát ra chỉ là như thế! Tôi biết, anh giàu lòng tự tôn... nhưng.... Tôi cảm thấy tim mình như rần rại.... Tôi tự hỏi tại sao luôn luôn phải sợ anh? Giờ tôi đâu phải là gì của anh nữa? Tôi mặc anh muốn nghĩ sao cũng đk.

Nhưng anh không nói gì mà lại khẽ thở dài.

Tôi quay lại nhìn anh:

-Anh tránh ra đi! Tôi chẳng còn gì với anh nữa!

Hải Minh cười khở:

-Anh....

-Tôi không biết anh! – Tôi cảm giác đau thắt như trái tim bị bóp nghẹt khi nói những lời này.

Anh đột nhiên thay đổi cái cách nhìn tôi.

Không phải cái nhìn khở sở như ban nãy....

Bây giờ anh nhìn tôi với vẻ thương hại và khinh bỉ...

-Mẫn Hà Nhi, em vẫn như thế!

Tôi há hốc miệng nhìn anh, nhìn người con trai 4 năm tôi quen biết và tưởng như hiểu rõ nhưng khoảnh khắc này tôi mới nhận ra mình chẳng biết gì về anh cả....

Tôi lắp bắp:

-Anh.. sa..o anh...??

-Em tưởng anh còn lưu luyến gì chẳng? Nếu được chọn lại, anh vẫn sẽ chia tay với em!

-Tại sao? Tại sao chứ?

Khương Hải Minh... à không Lý Hải Minh nhìn tôi chăm chăm:

-Vì em là một người phụ nữ tệ nhất trên đời này. Em có gì ngoài nhan sắc và tiền của?

-.....

-Em vốn dĩ không biết “chăm sóc” đàn ông!!!!

Tôi giương mắt nhìn anh, nước mắt trào ra trong vô thức.

Anh hoàn toàn không quan tâm đến điều đó mà tiếp tục cái giọng điệu vô cảm ấy:

- Đấy! Lại cái kiểu bám dai như đĩa ấy! Em buông tha cho anh đi. Đừng có dùng nước mắt! Thật phiền phức!

Hai từ “phiền phức” dội vào tai tôi khiến tôi như đông cứng.

Nước mắt ngừng chảy.

Tôi đã yêu con người này suốt 4 năm ư?

Tại sao tôi lại thấy như tôi vừa mới nói chuyện với một kẻ xa lạ?

Tôi đau đốn và nhục nhã....

Chạy như bay vào nhà, tôi thấy tim mình đã vỡ vụn và lần này có lẽ tất cả đã kết thúc mãi mãi....

.....

Nhìn từ xa, Hải Minh đau đầu...

Anh cũng đau như cô vậy...

5. Chương 5

Tôi thấy cực kỳ khó chịu....

Lòng tự tôn của tôi bị tổn hại....

Tôi đáng thương đến mức đó àh?

Sau khi anh về, tôi ra khỏi nhà trong vô thức và chỉ nghe loáng thoáng tiếng ẹm kêu gào sau lưng....

Và không hiểu sao, khi tôi dừng lại thì đã đứng trước cửa quán bar ấy rồi....

Tôi lại vẫn bước vào...

-Cho tôi một Brandy!

-Cô lại đến?

Tôi ngừng mặt lên, chỉ cần là một trong hai người ấy là tôi cảm thấy ảm áp và hp' rồi...

Dù là ác quỷ hay thiên thần đều được....

Tôi như Trái Đất luôn luôn bị mặt nước bao vây kìm hãm....

Và tôi muốn thoát khỏi anh- mặt nước bao bọc quanh tâm trí tôi...

Huy là Thiên thần, là Mặt Trăng hiền dịu,....

Duy là ác quỷ, là mặt Trời chói chang và khó tính....

Nhưng dù là ai, cũng khiến tôi cảm thấy dường như mình đã thoát khỏi thế giới chỉ có anh.....

.....

Là Duy.

Tôi gật đầu.

Duy cười mỉa:

-Xin lỗi cô, từ nay tôi không có ý định cho em trai tôi đến đây!

Tôi lắc đầu uống một ngụm Brandy:

-Là anh cũng được....

-À.... Vậy ra cô không “cua” được em nên chuyển qua anh à?- Giọng điệu anh ta mỉa mai nhưng có chút ngạc nhiên khó tả.

Tôi bật cười:

-Tôi vừa bị đá đấy!

-Ông bồ giàu có nào thế?

-Là một tên kiêu ngạo với cái bao rách mà tôi không biết trong cái bao rách ấy chứa kim cương....

-Thế thì van xin đi! Kiểu này mấy người như cô giỏi làm lắm mà?

Tôi không nói gì nữa. Dù sao, dù anh ta có chọc khuấy tôi, nhưng anh ta cũng chịu tin tôi và nghe thì tốt rồi.

Cách anh ta hiểu cũng chẳng đúng mấy phần sự thật nhưng tôi không quan tâm....

Sau khi anh ta đi rồi...

Tôi vẫn ngồi đấy với chai Brandy...

.....

— 11p.m —

Cửa quán bar mở....

Ánh sáng như mở ra với đôi mắt của tôi...

Huy!!!

Đúng là khuôn mặt ấy....

Cậu ta cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi:

-Thưa cô, sao cô lại ở đây?

-Cậu có nhất thiết phải nói cái giọng kính cẩn ấy k? – Tôi chưa chát nói.

Cậu có vẻ e dè với tâm trạng khó chịu của tôi, cậu ta cười gượng:

-Cô không sao chứ? Uống nhiều không tốt đâu!

-Ừh! Vậy tôi không uống nữa. Cậu có thể giúp tôi một việc được k?

-Việc gì vậy?

-Tôi muốn ăn món trứng tráng của cậu. Còn nữa, món kim chi đó cậu mua ở đâu?

Huy rất bất ngờ trước câu đề nghị của tôi:

-Ừhm... Món trứng tráng thì dễ thôi... Tôi có đem theo cho anh Duy đây... Kim chi thì do chính tay tôi làm vì mẹ tôi là người Hàn nên....

-À.... Ra vậy! Hèn gì...- Tôi gật đầu. Cậu ấy đúng là thiên thần... Cái gì cũng có thể hơn người khác...

.....

-Tránh xa con bé đó ra! – Duy không biết từ đâu tới, nạt Huy.

Huy giật mình đứng dậy.

-Em làm gì ở đây hả ?

-Em đưa đồ ăn đến cho anh! Em thấy anh làm muộn nên....

-Vậy hả? – Duy dụi giọng rồi quay sang tôi- Định tiếp tục “mồi chài” thằng em ngây thơ của tôi hả?

Tôi đột nhiên cảm thấy ướt ướt nơi khoe mắt....

Tại sao ở đâu tôi cũng bị xua đuổi chứ???

Tại sao.... Tôi luôn bị khinh rẻ...

Tôi hét lên:

-Tôi đã làm gì sai? Tại sao chứ? Tại sao anh đối xử với tôi như thế? Anh nghĩ tôi là hạng người nào? Tôi không cần “mồi chài” em trai anh!!!

Công nhận một điều, Duy có trái tim rắn như sắt đá, anh ta không mấy may động lòng mà còn nhếch môi nói:

-Cô làm gì thì tùy! Khóc ư? Nước mắt cũng chỉ là thứ nước mặn chất thừa thãi của lũ con gái thôi. Tôi không sợ đâu.

Huy lấy khăn tay đưa cho tôi:

-Đừng khóc! Chỉ là anh Duy làm việc nhiều mệt nên mới mắng cô....

Tôi dựa vào ngực Huy, bất chợt cảm thấy thật ấm áp và yên bình một cách kỳ lạ...

Duy tròn mắt nhìn chúng tôi, đôi mắt vằn những tia đỏ....

Tôi biết.... Chắc chắn khoảnh khắc này sẽ chẳng được lâu nhưng tôi vẫn muốn níu giữ nó một cách vô vọng theo cách của tôi.....

Tôi lặng lẽ vùi đầu vào vòng tay ấm áp, cảm giác nó sạch sẽ và trong trẻo như bầu trời thu....Tôi chìm vào ảo mộng cho đến khi Huy khẽ đẩy nhẹ tôi ra...

Hơi hụt hẫng...

Nhưng bữa tiệc nào mà chẳng có lúc tàn hưởng hồ gì bữa tiệc này lẽ ra tàn sớm hơn....

Nhìn lại phía Duy, tôi thấy anh ta có vẻ rất tức giận... Nhưng không hiểu sao, trong đôi mắt long lanh rực lửa ấy tôi lại cảm thấy có chút gì đó giống như....một con vật vừa bị bỏ rơi....

Tôi tiến đến gần anh ta một cách có thể nói là ngu ngốc.... Người như Duy có thể làm bất cứ điều gì khi tức giận....

Tôi không có ý chọc tức anh ta mà tôi chỉ muốn vớt vát một chút gì đó gọi là gì nhỉ?....Gọi là lòng tự tôn cổ hủ của con gái cũng được...

-Anh muốn làm gì thì làm đi.

Duy hỏi lại:

-Cô nghĩ tôi nên làm gì cho phải?????????

Tôi cúi gầm mặt, bất giác nhìn thấy đôi tay Huy đang vịn chặt vào nhau...

Tôi khẽ liếc nhìn....

Duy đang trừng trừng ngó Huy... Và đột nhiên anh hét lên giận dữ:

-Mặc Huy!!!!

-Anh....

-Từ bao giờ em trở nên như thế? Từ bao giờ em chống đối anh vì một Whore?

Tôi cảm thấy cực kỳ chói tai với cái “mỹ danh” anh ta đặt cho tôi. Liệu có cần xử sự với tôi như thế k???

Với những cố gắng vượt bậc mà chính tôi cũng không nghĩ đến, tôi bước ra đứng chắn giữa hai người.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt Mạc Duy....

Đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm....

Lông mày nhíu lại vẻ khó chịu.....

Đôi môi bặm lại rất khó khăn.....

Tôi nhìn thấy sự tức giận và cũng có một cái gì đó tựa như cô đơn....

Anh ta thật đáng thương.... Đáng thương như tôi và cũng ngốc nghếch như tôi...

Anh ta và tôi là một loại người.....

Nhưng Huy thì không.....

Cậu ấy hoàn toàn khác biệt với chúng tôi.....

Cậu ấy thanh khiết đẹp đẽ và chân thật. Cậu ấy cần được bảo vệ.....Bất giác, tôi len lén thở dài...

-Anh đừng như thế! Người có lỗi là tôi.....

“Bốp” _____ “ Bốp”

Tôi trợn tròn mắt nhìn anh ta..... Hai cái tát nháng lửa hạ cánh vào mặt tôi không chút do dự.....

Thấy tôi nhìn với vẻ căm phẫn, anh ta cười khẩy:

-Cô bảo cô có lỗi..... Có lỗi thì phải chịu phạt chứ? Phải k??

Huy nhìn tôi với vẻ xót thương.....

Cảm giác tôi lúc này hình như là một thứ cảm giác khá xa vời mà từ lâu tôi chẳng còn được hưởng thụ.....

Anh ta vừa tát tôi nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp....

Cảm giác ran rát....

Tê tê.....

Hơi nhói nữa..... của cái tát lại khiến tôi tỉnh ra.....

Tôi nói:

-Cảm ơn anh!

-Cái gì? – Anh ta gần như muốn gầm lên với tôi.

Tôi khẽ nói thật nhẹ vì tôi cũng chẳng còn sức để gây sự với anh ta:

- Cảm ơn anh, cảm ơn vì đã cho tôi biết cảm giác này..... Hai người đã đem tôi đến một thế giới khác.....
Cho tôi được cảm nhận cảm giác hạnh phúc..... C...ảm ơn!

Nói xong, bỗng tôi cảm thấy chóng mặt, đầu đau như búa bổ, tôi khép đôi mắt lại và ngất lịm đi.....

Tôi mơ màng thấy mình dạo chơi trên một đồng cỏ đẹp, hoa sắc ngút trời, đằng xa kia, tôi còn nhìn thấy một thiên thần với đôi cánh trắng đang mỉm cười rất ư dịu dàng với tôi, thì đột nhiên một ác quỷ vùng vẫy điên loạn tiến đến gần tôi....

Tôi hét lên thất thanh.....

.....

-Tỉnh rồi àh?

Tôi giật nảy mình, miệng lắp bắp:

-Ác quỷ.....

Anh ta cười nhạt vẻ khó coi:

-Mê sảng rồi?!

Tôi nghe anh ta nói vậy, từng thớ thịt trong tôi như co cứng lại khiến tôi thấy cử động thật khó khăn...

Tôi bừng tỉnh và hỏi:

-Đây là đâu?

-Nhà tôi.

Khi anh ta nói câu ấy, tôi để ý thấy đôi môi anh ta khẽ nhếch lên tạo một đường cong hoàn mỹ.

Tôi ho khẽ rồi hỏi:

-Khụ..... Có gì mà anh cười?

-Cô biết đấy! Hình như cô đã thắng.

-Sao?

- Cảm giác chiến thắng không có vị ngọt à?

Tôi im lặng khẽ thở dài.

Anh ta gọi tôi:

-Hey, Whore? Cô bao nhiêu tuổi?

- Anh cần biết à?

-Không nói cũng đc thôi. Vậy cô cần bao nhiêu?

Anh ta lại hỏi tôi câu ấy rồi. Lẽ nào trong mắt anh ta không có phụ nữ nào trong sạch sao? Anh ta thực là một kẻ không biết chán là gì.

Tôi nhăn mặt ra chiều suy nghĩ:

-Chỉ sợ giá hơi cao thôi.

Anh ta hơi nhướng mày lên nhìn tôi, đôi mắt hiện lên tia chán ghét vô nhường:

-Nói.

Tôi đưa 2 ngón tay ra.

Anh ta hỏi:

-20 đô-la?

Tôi lắc đầu:

-Không phải.

-200 đô-la?

Tôi lại lắc đầu vẻ thích thú.

-2 triệu đô? – Khuôn mặt anh ta nhăn nhó thảm hại.

Thấy vậy, tôi gật đầu:

-Có sáng tạo đấy!

Anh ta bật cười nói:

-Cô dựa vào đâu mà đòi giá cao thế? Đa số phụ nữ không ai đòi hỏi cao thế đâu.

Lời anh ta nói khiến tôi đỏ mặt. Cái cách anh ta nhìn xem tôi có gì khác biệt cũng khiến tôi thấy muốn độn thổ.

Tôi xua tan cái xấu hổ đang lượn lơ trước mặt:

-Họ khác, tôi khác!

Anh ta lại dò xét tôi:

-Vậy àh? Nhưng tôi muốn nói cho cô biết.... – Vừa nói, anh ta vừa tiến lại gần tôi khiến tôi áp sát vào tường- Trên thế giới này có rất nhiều cái giường và quan trọng là trên cái giường nào cũng có phụ nữ sẵn sàng mời mọc với cái giá rẻ hơn 2 triệu đô-la nhiều đó!!

Tôi dang tay đẩy mạnh anh ta ra:

-Đáng tiếc, tôi không phải một Whore.

-Cô bao nhiêu tuổi rồi hả?

Tôi lắc lư cái đầu:

-19.

-Ha ha! Còn nói k phải. Cô vừa lừa tôi mà!

Tôi không hiểu sao tự dưng cảm thấy tức giận, tôi rút Chứng Minh Thư ra cho anh ta:

-Đây! Xem đi!

-Mẫn Hà Nhi???

-.....

-..... Không thể tin được. – Anh ta nói xong thì chợt nhìn thấy em trai liền gọi- Vào đây đi!

Mạc Huy khẽ gật đầu với anh trai rồi ngồi bên cạnh tôi, nói:

-Vậy ra cô tên Hà Nhi?

-Ừhm. – Tôi hơi lúng túng

-Cô ăn cháo đi! Trông cô có vẻ xanh.- Huy ân cần đưa bát cháo cho tôi.

Tôi đón lấy nó, xuýt xoa.

Đột nhiên Huy có điện thoại, cậu ấy nghe xong vội vàng nói:

-Xin lỗi nhé, Hà Nhi! Tôi đi có chuyện!

Tôi còn nghe loáng thoáng tiếng cậu ấy nói với Duy:

-Anh bón cháo cho cô ấy nhé!

.....

Lát sau, Mạc Duy bước vào phòng, mặt sa sầm nhìn tôi:

-Tay cô đâu? Cô không có tay hay sao mà cứ bắt tôi bón?

Tôi im lặng không phản kháng.

Anh ta ngồi xuống cạnh tôi, xúc một muỗng cháo đầy tọng thẳng vào miệng tôi...

Cháo nóng..... Tiếp xúc với lưỡi lập tức xảy ra “phản ứng”.... Tôi nhảy dựng lên một cách đột ngột...

Bát cháo đổ vào người anh ta.....

6. Chương 6

Mạc Duy nhất thời nhìn tôi trân trân, khoảng khắc ấy chỉ kéo dài chừng 1-2s....

Rồi khuôn mặt anh ta tím bầm lại, đôi mắt vằn tia đỏ, tóm lại bây giờ anh ta cực khó coi.....

Phần tôi thì tôi tự đặt một câu hỏi: Anh ta không cảm thấy nóng àh?

Mạc Duy thở hắt hỏi:

-Cô..... Cô..... Rốt cuộc cô.....?

Tôi chống hai tay lên cằm khẽ nhìn anh ta và hỏi vu vơ:

-Anh..... mình đồng da sắt hay sao?

Mạc Duy ngạc nhiên hỏi lại:

-Cái gì?

Tôi đưa đôi mắt nhìn anh ta:

-Anh bị cháo nóng đổ vào chớ nghĩ..... cũng gần 5' rồi.....Mà sao.....?

Nghe tôi nói anh ta như chợt tỉnh liền hoảng hốt nhảy dựng, quên luôn cả việc đáng nhẽ phải.... đấm cho tôi một cú.

Tôi lạnh lùng nói:

-Anh đừng biểu lộ thế! Không sợ mất “hình tượng” (!) àh? Vào lấy đá mà chườm, có lẽ đỡ hơn đây!

Thú thực thì, tôi cũng vốn là tiểu thư nên việc có việc không cũng chẳng biết đúng là đâu....

Lát sau, anh ta bước ra, khuôn mặt đã dịu đi vài phần, đôi mắt lạnh lùng của anh ta vẫn không thể che giấu một cái gì đó mà tôi thấy nó đáng thương.

Anh ta ngồi xuống cạnh tôi, cộc cằn nói:

-Đừng nhìn tôi với ánh mắt thương hại!

Tôi đượm buồn nói khẽ:

-Tôi còn chả có ai thương hại,.... Tôi cũng chẳng có được cái quyền thương hại người khác đâu!

Anh ta thoáng ngạc nhiên nhưng rồi khinh khỉnh đáp:

-Cô là một whore điển đạt nhất mà tôi từng biết!

Tôi gắt:

-Anh sao thích nhắc đến từ đó nhỉ? Chắc anh thường xuyên “quan hệ” với bọn whore chứ gì?

Tôi cứ ngỡ anh ta sẽ chối bay, không ngờ mặt anh ta cũng dày thật, anh ta thản nhiên trả lời câu hỏi xóc xiêm của tôi:

- Ừ! Đúng vậy đó!

Rồi đột nhiên anh ta ép tôi vào một góc, đôi mắt nhìn xoáy vào mắt tôi, khuôn mặt hoàn mỹ giờ chỉ cách tôi vài mm. Tôi khẽ nhắm mắt, mùi đàn ông quyến rũ trên người anh ta khiến tôi cảm thấy như đang chuẩn bị rơi vào một cái bẫy nào đó vô hình trước con mắt của tôi....

Anh ta mở miệng nói nhỏ từng chữ:

-Nếu cô muốn..... tôi cũng có thể..... “quan hệ” với cô.....

Tôi lập tức mở to mắt, đồng tử giãn ra trong một thoáng.....

Anh ta vừa nói gì cơ?

Khuôn mặt anh ta vẫn rất đẹp..... vẫn hoàn mỹ.....

Nhưng tôi thực sự muốn giáng vào khuôn mặt ma mãnh ấy một cái tát.....

Vậy mà, khi tôi nhìn thẳng vào đôi mắt tưởng không có chút xúc cảm nào của anh ta..... Tôi mềm lòng.....
Đôi mắt đượm buồn long lanh.....

Thôi được!

Tôi chịu thua!

Tôi nhắm mắt lại trong 1s.... Một giây ngắn ngủi nhưng là khoảng thời gian đủ để tôi bình tâm.....

Tôi mỉm cười với anh ta, rồi đẩy nhẹ anh ta ra:

-Xin lỗi! Nhưng khác với anh, tôi không phải là một whore!

Anh ta có vẻ bị tổn thương nghiêm trọng lắm. Anh ta bật cười:

-Tưởng con mồi trong tay..... nhưng có vẻ..... cô là một vật khó xơi đây!

Tôi chợt cảm thấy thoải mái như được gặp người thân, liền xuề xòa trêu chọc anh ta:

-Đương nhiên là khó xơi. Mà này, anh làm hỏng bát cháo của tôi, giờ sao hả?

-Sao là sao?- Anh ta nhăn mũi hỏi lại.

-Thì hai phương án: Nấu lại hoặc gọi cho Huy.

Mạc Duy bình thần đốp chất:

-Tôi chả chọn cái nào cả! Muốn ăn thì lăn vào bếp ha?

Tôi bĩu môi:

-Chẳng ga-lăng gì cả!

-Đúng vậy!

Tôi quay lại, không biết ai hưởng ứng mình thế nhỉ?

Ôi! Cứu tinh!

Mạc Huy đã về.

Cậu ấy bước lại bên tôi cười:

-Cô ăn cháo chưa?

-Chưa.

-Sao vậy?

-Bị đổ rồi!

-Sao lại đổ???? – Mạc Huy ngạc nhiên hỏi.

-Do anh ta đẩy.

Mạc Huy lắc đầu:

-Tôi sẽ nấu lại cho cô.

Duy khoát tay:

-Khỏi đi! Hôm nay chúng ta ăn tiệm.

Tôi “cẩn thận” hỏi lại:

-Trong từ “chúng tôi” của anh, có tôi không đó?

Mạc Duy miễn cưỡng nói:

-Ờ..... Cho cô đi theo đó!

Tôi khẽ cười..... Cảm giác thật đáng lưu giữ trong tim....

.....

” Thử hỏi lòng mình đã bao giờ ảm áp, đã bao giờ cảm nhận sự rung động trái tim?

Liệu đã có hay là chưa từng gặp ? Hay tất cả chỉ mãi là ngộ nhận thôi? ” (__ Anny __)

Tôi hơi ngạc nhiên khi Duy dẫn chúng tôi vào quán ăn.... À không nhà hàng này.....

Vừa này tôi đã nhìn lên biển hiệu, nhà hàng này là..... PURE RESTAURANT.

Nhà hàng này là nhà hàng 4*, nổi tiếng trong thành phố về độ ngon, cũng như độ.... Cất cổ.

Tôi khều tay Huy:

-Chúng ta sẽ ăn ở đây?

-Ồ,,, ừhm.

-Nhưng nhà hàng này.....

Tôi chưa kịp nói hết câu thì đã nhận được cái nhìn lạnh toát của Duy, anh ta nói:

- Hai người không định vào àh?

Huy cười nhẹ nhàng:

-Có gì vào rồi nói nhé!

Nói rồi, Huy kéo tay tôi vào.....

Nhưng tôi chợt thấy cảm giác gì đó lạnh lạnh len vào trong tâm trí....

.....

Chúng tôi ngồi ở một bàn khá tĩnh trong góc của nhà hàng.....

Anh ta thật thiếu ga-lăng!

Đó là câu duy nhất tôi nghĩ trong đầu vào lúc ấy.

Sao anh ta có thể gọi món trong khi chẳng hề hỏi tôi lấy một câu??

Như đọc đc suy nghĩ của tôi, anh ta nói:

-Cho cô gọi mà chết àh? Tôi đâu có nhiều tiền như thế!

Huy áy náy nhìn anh trai rồi nói với tôi:

-Ồ... ừhm..... Vì hôm nay là sinh nhật tôi..... nên anh Duy mới.....

Tôi “àh....” ra vẻ đã hiểu.....

Một lát sau, người phục vụ ban nãy bước ra, anh ta nhìn tôi như một sinh vật lạ, rồi khẽ mỉm cười.....

Tôi không nhìn anh ta mà nhìn mấy món ăn xem Duy gọi cái gì....

Món bít tết.....

Canh rong biển.....

Lợn quay.....

Tôi hơi sững lại khi nhìn thấy món canh rong biển, nhưng nhớ lại, àh, họ cũng có một nửa dòng máu đang chảy trong ng là dòng máu của Đại Hàn Dân Quốc, sinh nhật có canh rong biển cũng là điều bình thường

Nhưng nghe cứ như là truyện lãng mạn ấy nhỉ??

Tôi nhìn Duy, anh ta đưa dao, nĩa cắt món bít tết rất thạo....

Còn Huy, cậu ấy có vẻ không được như anh trai nhưng cũng không hẳn là xa lạ với kiểu này.....

Tôi ngạc nhiên đến nỗi không đụng đến món ăn nào mà chỉ nhìn họ ăn....

Duy lẽ nào thực sự làmột trai bao?

Thấy tôi nhìn, anh ta khẽ ho rồi hỏi:

-Khụ..... Sao cô không ăn đi mà nhìn tôi?

Tôi lắc đầu và vẫn nhìn anh ta với vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên, anh chàng bồi bàn đến bên Mạc Duy và khẽ ghé tai anh ta nói gì đó....

Anh ta sững lại, mắt đông cứng liếc về phía Huy.....

Rồi anh ta nói:

-Tôi từ chối.

Chưa đầy một phút sau, anh chàng ấy lại quay lại.....

Lần này, có lẽ có điều gì đó đã tác động đến Duy mạnh mẽ hơn.....

Anh ta lưỡng lự một chút rồi gật đầu.....

Tôi vội vàng níu tay anh ta lại hỏi:

-Có chuyện gì?

-Không có gì đâu!

Nói rồi, Duy đứng dậy và anh ta bước lên cái bục giữa nhà hàng.....

Tay anh ta cầm một cái micro.....

Một ánh mắt bên bàn đối diện của một cô gái chạm vào ánh mắt tôi....

Cô ta không nói gì mà tiếp tục nhìn Duy đang cất tiếng hát trên bục.....

Cái nhìn của cô ta giống hệt một cái nhìn sở hữu.....

Giọng hát của Mạc Duy thực sự rất hay, cái giọng trầm trầm thoáng buồn và lạnh lẽo của anh ta dường như đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.....

Họ chú ý không chỉ vì giọng anh ta hay mà có lẽ còn vì cái mã đẹp trai của anh ta nữa.....

Hát xong, anh ta lấy cái gì đó từ tay anh chàng bồi bàn rồi vội bước về phía bàn chúng tôi.....

Tôi bây giờ mới nhận ra, Huy không hề quay lại nhìn anh trai một lần nào hết, từ đôi mắt cậu rơi ra một cái gì đó lóng lánh như một hạt pha lê.....

Mạc Duy kéo xước cái ghế rồi ngồi xuống.....

Tôi cảm thấy khó chịu và vốn dĩ cảm giác như tôi cần phải thương hại một ai đó.....

Anh ta nhìn tôi rồi nhìn Huy.....

Rồi anh ta khẽ cắn môi nói ra một câu mà tôi đã không tin vào tai mình khi nghe được:

-Xin lỗi!

Huy cầm nĩa và dao lên, tay run run cắt miếng bít tết.....

Tôi muốn giận dữ với anh ta quá nhưng rồi cũng cúi đầu ột miếng thịt vào miệng.....

Mất cảm giác.....

Chẳng có vị gì cả.....

À.... Khônghình như có vị đắng chát.....

Mạc Duy nói chua chát:

-Tại sao hai người lại như thế? Tôi làm gì sai sao?

Vẫn không có tiếng đáp trả lời anh ta.....

Bây giờ, tôi đã hiểu, vừa nãy anh ta đã làm gì.....

Và tôi tin chắc, Huy cũng hiểu điều đó.....

Tôi khẽ cười.....

Anh ta vì thiếu thứ tanh bản ấy còn tôi thì vì ghét thứ tanh bản ấy.....

Liệu do tôi chưa hiểu anh ta hay tôi và anh ta nên hoán đổi?

7. Chương 7

Anh ta đặt mạnh dao nĩa xuống rồi nói:

-Nếu hai người không thích tôi sẽ.....

“Hai người” ư?Ồ! Giờ anh ta biết nghĩ đến cả tôi đấy àh?

Tôi không lên tiếng.

Còn Huy, cậu ấy khẽ cười nhạt nhẽo và gượng gạo:

-Anh có làm gì sai đâu.....

-Vậy tại sao em lại không thềm nhìn anh hay nói chuyện với anh hả? – Mạc Duy nhìn em trai với vẻ uất ức và lạnh lẽo, rồi đột nhiên anh ta chia cái nhìn về phía tôi- Cả cô nữa, tại sao hả?

Tôi lạnh lùng nói, từng lời găm vào người anh ta:

-Anh làm gì tự anh phải biết chứ?

Tôi không phải là người khoan dung độ lượng như Huy, tôi chẳng việc gì phải khoan dung với anh ta.....

Anh ta làm gì cũng được hết nhưng tại sao lại làm cái việc ấy ngay trước mặt và ngay trong ngày sinh nhật đứa em trai thánh thiện của anh ta chứ??

Thấy anh ta không nói gì, tôi cũng không buồn nói chuyện nữa.....

Nhưng đột nhiên một ý nghĩ khác nảy ra trong đầu tôi.....

Tôi gọi anh chàng bồi bàn ấy lại thì thầm vài câu.....

Anh ta gật đầu, mắt vẫn dán chặt vào người tôi.....

Lát sau, tôi nhìn thấy cái đôi mắt uốn lượn như rồng phượng của cô gái bàn đối diện nhìn tôi với vẻ hơi khinh thường và giận dữ.....

Tôi bước lên bục, cầm micro nói:

-Hôm nay, tôi xin hát một bài để chúc mừng sinh nhật một người bạn tốt nhất của tôi.....

Cô ta dám thách thức tôi ư?

Tuy không phải là một người xuất chúng về khoản hát hò nhưng từ năm 7 tuổi, tôi cũng đã học ở một học viện nhạc mỹ nổi tiếng ở châu Âu.....

Lời ca của bài “Because you live” vang lên khắp nhà hàng.....

Tôi nhìn thấy những đôi mắt ngưỡng mộ hướng về mình trong đó tôi cũng nhìn thấy 3 ánh mắt khiến tôi cảm thấy ít ra tôi làm việc này cũng không phải là vô nghĩa.....

Ánh mắt tức giận vỡ òa nhục nhã của “tiểu thư” bàn đối diện.....

Ánh mắt cảm động vẫn hoài trong sáng của Huy.....

Ánh mắt lạ lẫm luôn luôn băng giá của Mạc Duy.....

Tôi không vội bước xuống bàn mình mà đi lại chỗ bàn cô tiểu thư ấy.....

Tôi nhìn là biết hạng người như cô ta rồi.....

- Lần sau xin cô đừng dùng tiền để mua những thứ vốn cô chỉ có thể chạm vào trong tưởng tượng..... Cô sẽ mãi rẻ mạt thôi.....

.....

Lần thứ hai tôi vào nhà hai anh em họ Mạc.....

Cảm giác vẫn vậy.....

Ha ha! Sao lại ám cúng hơn nhà tôi nhỉ?

Tranh thủ lúc Huy vào thay quần áo, Mạc Duy ngồi xuống cạnh tôi....

-Có chuyện gì à? – Tôi khẽ hỏi rồi xoa xoa tay.

-Tôi biết cô không phải là một whore.- Anh ta bắt đầu không đầu không đuôi.

-Ừh. – Tôi gật đầu chiếu lệ.

-Nhưng tôi vẫn muốn cho cô là vậy vì..... ít ra như vậy thì tôi sẽ nói chuyện với cô dễ dàng hơn....

Tôi tự bật cười trong lòng.....

Anh ta thật ngớ ngẩn!

Anh ta đột nhiên cười ha hả:

-Cô là đồ ngốc đó! Tôi lừa cô đó nha!

-Cái gì? – Tôi sửng sốt rồi lấy tay nhéo mạnh vào người anh ta.

Huy bước ra và cốt nhiên trở thành..... cây cột mốc để chúng tôi đuổi bắt.

Tôi cảm thấy bình yên và hạnh phúc.....

.....

“ Dù anh đã làm gì, dù anh có là tội nhân thiên cổ, dù anh bị cả thế giới quay lưng lại..... em vẫn sẽ đứng về phía anh..... vì em yêu anh..... yêu nhiều hơn tình yêu cuộc sống..... và yêu nhiều hơn em tưởng.....”

Sau một hồi đuổi bắt, tôi rốt cuộc phải là người chịu thua. Híc!

Huy nhìn tôi rất ư dịu dàng, cậu ấy nói:

-Hà Nhi àh,..... cô về đi.

Tôi tròn mắt dẹt nhìn Huy, khiến cậu ấy đâm lúng túng, nhưng thốt nhiên tôi cảm thấy trong đáy mắt cậu ấy, một sự cầu xin, một chút đau đớn, và hơn hết là một cơn giận dữ....

Tôi cười nhạt thếch:

-Ừhm. Ngủ ngon.

Trong tim tôi. Có một thứ cảm giác gì đó choán giữ và chính tôi cũng không biết cảm giác đó là gì nữa.....

Vỡ vụn?

Yêu thương?

Hạnh phúc?

Hay Bờ vực của đau đớn?

Tôi tự dưng cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

Tôi đã mong họ sẽ giữ tôi lại.....

Hai anh em họ dường như là một thứ khó chạm đến đối với tôi, và hình như chẳng thứ gì bàn tay nhơ nhuốc của tôi có thể với tới.....

Anh Minh cũng vậy.....

Nói thực thì thật ngu ngốc và vớ vẩn, nhưng tôi vẫn đang yêu anh.

Yêu một người đã sẵn sàng lạnh nhạt với tôi vì tôi..... không biết “chăm sóc” đàn ông....

Bước đến phía cửa, tôi mở cửa ra và bước ra ngoài- như một cỗ máy đã đc lập trình sẵn.....

.....

Nhà của tôi đây rồi!

Ha ha! Nhà ư?

Nếu khái niệm ngôi nhà là một thứ đem đến cho người ta cảm giác đau khổ và đớn đau tột cùng như lò lửa trong địa ngục thì hình như cái thứ trước mặt là nhà của tôi.....

Bất kể, tôi đã tra từ điển bao nhiêu lần, nhưng thứ tôi tìm đc tương ứng với nơi mà tôi đang phải dày vò, chỉ có Địa Ngục.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Cô giúp việc vội vàng chạy ra và nở nụ cười thân thiện với tôi:

-Cô chủ, cô đã về.

Tôi mệt mỏi, gượng cười với cô ấy rồi lầm lũi bước tiếp.

Trong phòng.....

Tôi tự nhủ chính mình.....

Sẽ qua thôi.....

Ngày mai còn phải đi học nữa mà!

Rồi tôi thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề ko mộng mị.

..... Nhật ký Hàn Kim Thy (mẹ của Mẫn Hà Nhi).....

Ngày hôm nay nó lại về trễ, tôi tự hỏi mình nó đã đi đâu.....

Thế nhưng làm sao tôi dám mở miệng hỏi nó chứ?

Thật là một bi kịch.

Tôi vẫn phải ở đây và vẫn phải sống....

Mẫn Nhi có thể chơi bởi thế nào tùy nó nhưng tôi thì không, tôi phải đem hết tất cả sức lực dù phải vắt kiệt máu, tôi cũng nhất quyết trở thành chỗ dựa cho nó.

Có thể bây giờ nó không hiểu, tiền nó dùng ở đâu ra?

Nhưng sau này, tôi tin với bộ óc ấy, và khi nó thực sự hiểu ra, nó sẽ tự lập đc.....

Tôi thở dài nhìn căn phòng lớn nhưng cô đơn.....

Tôi biết dù tôi có cả thế giới này nhưng khi con gái tôi không thừa nhận tôi thì vốn dĩ chỉ là hư vô.

Nó vẫn lễ phép, nhưng lễ phép một cách xa cách và lạnh nhạt.....

Dạo này, con bé thật lạ, nó thích thơ thẩn một mình, và chẳng bao giờ ăn cơm ở nhà nữa.

Tôi tự hỏi mình, phải chăng nó đang yêu.....

Tôi thở dài và sai người đi điều tra.

Tôi đã nhận đc kết quả vào tuần trước.

Con bé đang qua lại với anh em nhà họ Mạc.

Tôi thực muốn nói với nó là nên tránh xa 2 người kia, nhưng tôi biết, tôi càng nói thì nó càng làm tới.....

Tìm tôi tưởng chừng vỡ vụn.....

Tôi đối diện với nó mỗi ngày, nói những lời sáo rỗng...

Tôi thực sự muốn được như những người khác, công khai thể hiện tình mẫu tử....

Tôi thèm thường nhìn họ....

Tôi có con! Tôi có con mà như không có!

Nó không để ý đến người mẹ này..... Nó vốn dĩ chỉ coi tôi là kẻ xấu xa nhất....

Nhưng tôi vẫn yêu nó....

Yêu thương cốt nhục của mình

Tôi không có gì phải băn khoăn.....

Oáp!

Tôi thức dậy. Nhìn đồng hồ.

Mới chỉ 5h sáng àh?

Tôi bật dậy, làm VSCN, rồi lê bước lại gần tủ quần áo.

Tôi chọn một cái áo sơ-mi trắng thụng và quần jeans đen.

Bước xuống tầng, tôi ngó nghiêng...

May quá! Mẹ tôi chưa dậy.

Tôi lấy mấy lát bánh mì quét một ít phômai rồi nuốt vội nuốt vàng mà vợ lấy túi xách, chạy nhanh ra khỏi nhà.....

Chẳng mấy chốc, cổng trường ĐH đã hiện ra trước mắt....

Thực ra trong trường, tôi là một hot girl....

Nhưng không phải là một hot girl kiêu kỳ mà là một hot girl từng hẹn hò với hầu hết các mỹ nam trong trường.

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ theo đuổi người khác, ai không thích, tôi không ép....

Tâm trạng của tôi hôm nay không phải là tốt nhưng cũng chẳng thể kể là xấu được....

Tôi lướt nhanh qua mọi người.....

Tôi chẳng chú ý đến bất kỳ ai, cho đến khi.....

Tôi nhìn thấy.....

Khuôn mặt trắng sữa như bánh bao và đôi mắt tinh khiết không vẩn đục.....

Tôi vui vẻ vừa chạy lại vừa vẫy tay:

-Huy! Mạc Huy!

Cậu ấy rời mắt khỏi trang sách, rồi cũng ngạc nhiên không kém nhìn tôi:

-Ồ.... Sao cô lại ở đây? Anh Duy nói cô là..... một Whore mà?

Khuôn mặt tôi tối sầm lại....

Hóa ra cậu ấy cũng như tên anh trai ác quỷ ấy xem tôi là một whore...

Trông tôi rẻ mạt quá hay sao?

Dường như nhận ra mình đã nói quá, cậu ấy cúi gầm mặt xuống.....

Tôi quay người lại và lăm lăm bước đi.....

Cậu ấy vội vàng đuổi theo:

-Mẫn Hà Nhi...! Khoan! Chờ tôi!

Tôi dừng lại một chút.

-Tôi xin lỗi... Tôi không có ý nghĩ cô là....

Tôi lạnh lùng cắt ngang:

-Tôi không đáng nhận lời xin lỗi này của cậu!

Mạc Huy sững sờ nhìn tôi:

-Hà Nhi àh.... Cô....

Lại thế nữa rồi!

Sao lần nào cậu ấy cũng dùng ánh mắt ấy để làm lung lạc tôi chứ?

Tại sao chứ?

Tôi cá rằng bất kỳ việc gì, dù tôi có quyết như đinh đóng cột thì y như rằng khi gặp ánh mắt này của cậu thấy tôi lại xiêu lòng.....

Tôi thở dài:

-Tôi thua rồi!

-Tôi xin lỗi cô nhé! – Khuôn mặt Huy bừng sáng, cậu ấy nháy mắt nói- Cô học dãy nào? Sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô....?

-Tôi học dãy số 3.

Bỗng một tiếng nói đằng sau tôi:

- Mẫn Hà Nhi, hoa khôi của trường đây sao?

Tôi quay lại.....

Một cô gái có mái tóc dài dợn sóng....

Khuôn mặt nổi bật với đôi mắt to....

Là Bạch Yến Yến- Kẻ luôn luôn muốn cướp đoạt danh vị “nữ hoàng” của tôi.

Tôi cười:

-Chào Bạch tiểu thư.

-Không dám. Cô lại tán tỉnh anh nào đấy hả?- Bạch Yến Yến nghiêng người lại nhìn Mạc Huy. Cô ta “Ồ” lên – Ồ.... Thiên thần của trường đây mà!

Tôi tròn mắt:

-Thiên thần?

-Hơ... Đừng nói là cô không biết là ai mà cũng tán tỉnh đấy nhé!- Bạch Yến Yến cười mỉa nhìn tôi.

Tôi phớt lờ cô ta rồi nói với Huy::

-Thôi! Cậu đừng đứng đây nghe chó sủa bậy nữa! Bẩn tai lắm! Đi về lớp đi! Hẹn gặp lại cậu ở canteen nhé!

Bạch Yến Yến vỗ tay sau khi nhìn thấy bóng Huy đã khuất:

-Giống mẹ dặn dò con nhỉ?

-Ừh! – Tôi gạt đầu chiếu lệ rồi nói- Cô tránh ra đi! Tôi còn nhiều việc, NO2 xấu xí ạch!

-NO2??? -Bạch Yến Yến trừng mắt nhìn tôi.

Tôi bồi thêm:

-Đừng trợn trừng mắt lên như thế! Mắt cô vốn dĩ to đã giống mắt ếch rồi, không cần thể hiện!

Cô ta giơ cao cánh tay....

“Pặc”

Tên chết tiệt nào thế!

Hiếm khi tôi mới muốn người khác tát mình, lại có ai dám xông vào thế nhỉ?

Tôi mở mắt to nhìn người trước mặt....

Bạch Yến Yến đã có vẻ bị hớp hồn....

Nhìn cái đôi mắt ngây dại của cô ta kìa.....

Mạc Duy hỏi tôi bằng chất giọng lạnh lùng:

-Cô vốn hay bị người khác đánh lăm à?

Tôi không nói gì mà đi thẳng.

Anh ta đuổi theo:

-Này! Tại sao cô lại ở đây?

-Tại sao àh? Trường này của anh hay sao mà anh cấm tôi?- Tôi đành đá cãi lại.

Đôi mắt anh ta ánh lên một tia gì đó, rồi anh ta nói:

-Cô có biết Huy học ở đâu không?

-Hỏi làm gì?

- Nó quen bản luận tiếng Nga!

-Àh... – Tôi chưa kịp trả lời thì đã có tiếng nói cắt ngang:

-Em biết anh àh.

Bạch Yến Yến nhìn Duy không chớp mắt và nói.

Tôi khoát tay:

-Đấy! Có hướng dẫn viên miễn phí đó.

Anh ta đột nhiên nắm tay tôi:

-Tôi không thích cô ta.

-Vì sao?

-.... – Anh ta lạnh lùng nhìn Yến Yến rồi nói- Cô ta bẩn lắm.

Tôi ngạc nhiên nhìn Yến Yến. Cô ta rất sạch mà. Hơn nữa còn đang mặc hàng hiệu mẫu mới nữa....

Á... À.... Tôi hiểu anh ta muốn nói gì rồi.

Tôi nói về nhuộm chút vui thích:

-Tôi không bẩn àh?

-Có. – Anh ta thản nhiên đáp, mặt tỉnh rụi.

-Thế thì đừng lại gần tôi.- Tôi nổi tự ái nói.

-Nhưng ít ra.... Cô còn sạch hơn cô ta.

Bạch Yến Yến đứng hình nhìn Mạc Duy....

Và.....

8. Chương 8

Bạch Yến Yến đứng hình nhìn Mạc Duy....

Và.....

Yến Yến ôm chầm lấy anh ta, miệng cười tươi rói, nói:

-Ôi, cuối cùng em cũng tìm đc một nửa của đời mình rồi! Anh đúng là mẫu người lý tưởng của em!!!!

Lần này, đến lượt Mạc Duy đứng hình....

Căn cứ vào khuôn mặt đen kịt như Bao Công của anh ta, tôi nghĩ anh ta đang rất giận.....

Nhưng đột nhiên, tôi thấy đôi môi anh ta hơi nhếch lên, mắt anh ta lóe lên một tia ranh mãnh....

Anh ta nói:

-Bạch tiểu thư, có lẽ cô không biết rồi!

-???

-Tôi với Mẫn Nhi đang quen nhau!

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, trong tim tôi chẳng biết là trào một cảm giác gì đó rất khác...

Nhưng rồi khi nhìn anh ta lạnh nhạt đẩy Bạch Yến Yến ra, tôi lại khẽ mỉm cười chế giễu....

Hình như, anh ta vừa tạo cho tôi một kẻ thù rồi!

Tôi bây giờ mới thấy, phụ nữ khi yêu và khi ghen là đáng sợ nhất....

Bạch Yến Yến, cô ta cũng thật tội nghiệp, bị Mạc Duy đang tâm lừa ột vố mà không hề hay biết.... Tôi lạnh lùng nói:

-Xin lỗi, nhưng anh đừng gọi tôi là Mẫn Nhi! Anh nghĩ anh có tư cách?

-Đương nhiên.

Tôi kiềm chế mình khỏi giơ tay cho anh ta một bạt tai....

Anh ta với Bạch Yến Yến đúng là cùng một loại người, mặt dày như bê tông cốt thép!

Tôi nói với Bạch Yến Yến:

-Cô có thể thoải mái với anh chàng đó. Tôi nhường cô!!!

Chỉ với một câu “Tôi nhường cô” đã làm cho hai đương sự ở sau tức lắm....

Tôi vừa quay người đi vừa tưởng tượng khuôn mặt của họ....

Chắc hẳn Bạch Yến Yến rất giận dữ, cô ta ghét nhất là phải nhờ vả tôi, nhưng hình như khi rơi vào biển tình thì cô ta khó “làm cao” lắm đây....

Còn Mạc Duy, anh ta ghét nhất phải làm một món hàng, tôi biết vậy mới cố chọc tức anh ta....

Nhưng nếu Bạch Yến Yến “cưa” đổ được Mạc Duy?

Tôi chưa nghĩ đến điều này nên chợt giật mình.... Sau tôi, Bạch Yến Yến có thể coi là “sát trai” nhất.... Nghĩ đến đó tôi cảm thấy hơi khó chịu....

Tôi không biết từ bao giờ bản thân đã trở nên ích kỷ như vậy, tôi đang coi hai anh em nhà họ Mạc là vật sở hữu của riêng mình thì phải?

Tôi cần cả hai người ấy....

Một người đem đến cho tôi cảm giác nhẹ nhàng & thanh bình, tinh khiết & trong trẻo....

Một người khơi dậy trong tôi “ luồng nham thạch” nóng bỏng & cái bản ngã vốn đã bị vùi dập từ lâu

Tôi từ nhỏ đã từng nghe một câu chuyện rằng....

Thuở xưa, xưa lắm, từng có một bông hoa hồng đẹp nhất được nở ra.... Bao nhiêu ong bướm đến ngổ lờ nhưng bông hồng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, vì nó đã sớm hẹn ước với một chú ong vàng kể từ khi còn là nụ hoa.... Nhưng rồi, nó đột nhiên bị cắt đem vào nhà chủ. Nó lo ong ko tìm đc mình....

Thế rồi, vào buổi chiều tà, bông hồng đã được nhìn thấy người bạn ấy.

Nhưng khi chú ong định bay lại bông hồng đẹp để ấy thì nó thấy một cốc mật lớn đặt ở bệ cửa, chú ong lưỡng lự rồi lao vào cốc mật, khi đã no nê, nó thềm mùi hương trinh bạch của hoa hồng nhưng vì mật đã dính chặt hai cánh của nó lại với nhau nên nó không thể lại gần hoa hồng và nó rơi phịch xuống bàn. Bông hồng chứng kiến tất cả và vì quá đau buồn, cánh hoa héo úa, rơi rụng như nỗi niềm đau đớn vô biên của hoa hồng.....

Phải chăng tôi chính là con bướm ác độc ấy, lam tham thềm thường cả cái nhu cầu tâm thường & cả cái tình hoa đẹp để nhất???

Tôi lắc đầu, chắc tôi nghĩ nhiều rồi.

Tôi bước vào lớp với tâm trạng có phần tệ hại....

.....

“Re..eng”

Giáo sư Triệu nhìn chúng tôi nói:

-Các em vất vả rồi! Chúng ta nghỉ!

-Giáo sư cũng vậy! Chào giáo sư.

.....

Tôi xuống canteen và thấy Huy đang vẫy tay với tôi:

-Mẫn Hà Nhi, cô đến đây đi!

-Ừh.

Tôi ngồi đối diện cậu ấy với thần sắc tệ hại.

Cậu ấy nhìn tôi hơi trách móc:

-Nghe nói, cô không chỉ cho anh tôi phòng học của tôi? Tôi suýt chút muộn hạn nộp bài luận đó.

Tôi cười khê:

-Đâu có! Là do anh ta đã có “mỹ nhân” chỉ đường rồi nên bỏ rơi tôi đấy chứ!

-“Mỹ nhân”???

-Là Bạch Yến Yến. – Tôi uống một chút soda và nói.

-Anh Duy với cô ta.....???

-Có thể vậy lắm!- Tôi “xuyên tạc” sự thật với Huy mà không hề chớp mắt.

- Mmm. – Huy không nói gì mà im lặng và suy ngẫm cái gì đó, rồi cậu ấy hỏi tôi bằng ánh mắt buồn buồn là lạ- Chứ không phải.... cô với anh ấy đang Quen nhau à?

-Cái gì? – Tôi hỏi lại với vẻ muốn bật cười. Nhìn cái dáng vẻ toát mồ hôi, tay nắm chặt của cậu ấy, tôi tự nghĩ , trên thế gian này hóa ra vẫn tồn tại một người chất phác như cậu ấy.

- Tôi thấy hai người..... – Cậu ấy nói đến đây, còn không dám ngẩng mặt lên nhìn tôi nữa.

Tôi lắc đầu, cười có ý trêu chọc:

-Tại sao cậu lại hỏi vậy? Cậu thích tôi à?

Tôi thề với trời là tôi chỉ muốn đùa với cậu ấy nhưng không ngờ lại nhận được cái gật đầu không do dự của cậu ấy:

-Đúng!

Tôi ngạc nhiên:

-Tại sao cậu lại thích tôi?

Hỏi xong tôi lập tức tự trách mình, ai lại đi hỏi câu ấy.

Bây giờ có người đi hỏi tôi, vì sao tôi yêu Hải Minh, tôi cũng ngậm tằm, chứ nói gì.

Cậu ấy áp ứng:

-Xin lỗi, cô.... T..ôi.. chưa... tìm.. ra lý do!

-Cậu căng thẳng vậy à?

Cậu ấy không nói gì mà chỉ khẽ ngẩng mặt lên nhìn tôi....

Đôi mắt trong sáng không một vẩn đục, tinh khiết như giọt sương ban mai, đôi mắt ấy nhìn tôi chờ đợi,....

Tôi sững sờ....

Tôi phải làm sao? Sẽ từ chối ?

Từ chối ư? Tôi có thể làm được thế, trước cậu ấy? Không, tôi khẳng định mình không làm được.

Nhưng tôi sẽ nhận lời?

Tôi không khẳng định mình yêu cậu ấy nhưng tôi vẫn thích cậu ấy ở một giới hạn nào đó....

Tôi phải làm sao?

-Huy à... tôi....

“Hey, slow it down whataya want from me

Whataya want from me

Yeah I'm afraid whataya want from me

Whataya want from me..”

Tôi khẽ nhìn Huy một chút rồi cầm máy:

-Alô, ai vậy?

-.....

-À... Giáo sư tìm tôi?

-.....

-Tôi đến liền!

Tôi nhìn Huy với vẻ áy náy:

-Tôi phải đi!

Mặc Huy khẽ cười gượng nhưng lại rất đẹp:

-Tôi sẽ nghe câu trả lời của cô vào một dịp khác!

-Ừhm.

Tôi vội vàng chạy đi....

....

“Cộc.. Cộc”

-Vào đi!

-Dạ, chào giáo sư, giáo sư gọi em?

Giáo sư Triệu nhìn tôi ngạc nhiên:

-Không! Tôi không gọi em!

-Àh.... Vậy hả? – Tôi cũng ngạc nhiên không kém, ai đùa trò này vậy nhỉ?

Tôi cúi chào giáo sư:

-Vậy em đi trước!

-Ừh!- Giáo sư gật nhẹ đầu.

Tôi bước ra khỏi phòng giáo sư với tâm trạng kỳ lạ....

Vừa muốn cảm ơn cuộc gọi ấy, nhờ nó mà tôi không phải trả lời cậu ấy nhưng đồng thời tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc “kẻ- chơi- trò-đúng –lúc” ấy là ai nhỉ?????

“Reeng”

Tiếng chuông vào lớp như đánh thức tôi, khiến tôi sức tỉnh chạy về lớp.

Chiếc bàn dài bình thường tôi vẫn ngồi....

Cái gì thế này????

Một con rắn to lớn chình ịch ngay trên bàn, lại là một con còn sống nữa chứ...!!!

Quanh đó có vài con chuột chết....

Trên mình con rắn rỉ máu...

Tất cả mọi người đều tránh xa bàn tôi....

Tôi khẽ bước lại gần con rắn, để xem vì sao mình nó lại bê bết máu như thế....

Ai đó đã khắc chữ lên mình nó....

“Ta hận mi, Mẫn Hà Nhi!”

Tôi bật cười.

Ấu trĩ.

Đôi mắt con rắn nhìn tôi căm hận, đây không phải là một con rắn hoang dã, nó đã được huấn luyện để tấn công một mục tiêu....

Con rắn phóng người về chỗ tôi, tất cả mọi người bao gồm cả giáo sư môn Triết cũng đang chuẩn bị tư thế hét lên....

Tôi nghiêng người tránh con rắn rồi nói:

-G.S, không cần phải gọi người đâu. Giáo sư cứ tin em.

Tôi với tay nắm lấy cổ con rắn, kẻ nào đó đã làm một việc ngu ngốc, rắn ư?

Tôi là truyền nhân của bậc thầy huấn luyện rắn mà...

Phòng tôi đầy nhóc rắn....

Sau một hồi “chơi đùa” rất vui với con rắn, tôi đã chế ngự được nó....

Tôi nói với G.S Triết:

-Em xin phép thầy một tí.

Hình như sau khi nhìn thấy tôi bắt rần, cả lớp đều rất sợ hãi tôi, họ nhìn tôi với vẻ kinh hoàng....

Tôi cầm con rần to lớn trong tay, cho nó trườn lên cổ tôi....

Ai ai đi trên hành lang đều khiếp hãi nhìn tôi...

Xin lỗi, tôi không phải nghệ sỹ xiếc mà ai cũng nhìn như thế...

Tôi bước thẳng đến lớp của kẻ-chủ-mưu....

-Chào thầy!

Hóa ra thầy hiệu phó đang trực tiếp dạy lớp này, càng hay...!!

Tôi mỉm cười rất “chất”:

-Em có thể xin thầy ít phút?

Ông thầy trẻ tuổi tài-cai nhìn tôi không chớp mắt:

-Được!

Tôi bước đến bàn Bạch Yến Yến...

Mắt cô ta mở to nhìn tôi....

Bạch Yến Yến lấp bắp:

-Cô... cô.... Đến đây làm gì?

-Tôi đến đây trả lại cái này cho cô....

Nói xong, tôi đặt con rần to lớn đang “lưu-luyến” nhìn tôi lên bàn Bạch Yến Yến.

Bạch Yến Yến lẩn núp lùi người ra một chút:

-Cái này là....

-Là quà đáp lễ. Lần sau cô không nên chơi trò rần với tôi! Nên tìm cái gì đáng sợ hơn nhé!

Thầy hiệu phó nhìn tôi sững sờ, chắc ông đang nghĩ, còn gì đáng sợ hơn con rần to lớn kia chứ?

Tôi nháy mắt với thầy rồi đắc thắng bước ra khỏi phòng....

Thì Bạch Yến Yến đứng bật dậy hét với:

-Cô cứ chờ đó! Tôi nhất định sẽ “cưa” đổ Mạc Duy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Cô có thể thử!!

Tôi tự nói với chính mình nhưng trong lòng lại tràn một cảm giác cực cực khó chịu khi nghe cô ta đòi “cưa” đổ Mạc Duy, cô ta dám ư...??

Hax! Tôi điên rồi hay sao?

Cô ta thích ai là việc của cô ta, thật đáng chết mà!

Tôi vào lớp và lơ mơ chẳng lọt nổi một từ nào mà G.S nói, vì đơn giản, tôi đang nghĩ cách để trốn Mạc Huy, tôi chẳng biết nói sao với cậu ấy nữa....

Tôi không thể đồng ý, cũng không thể từ chối....

Vì vậy, trước tiên, trốn đã....

Tôi len lén thở dài....

Biết làm sao được, nếu là người khác chẳng hạn như Mạc Duy thì tôi sẽ đồng ý ngay lập tức... Vì những kẻ như Duy, dù bị tổn thương cũng chẳng là gì nhưng nếu là Mạc Huy, thì tôi rất sợ làm cậu ấy tổn thương, tôi không muốn gạch một vết xấu xí lên viên pha lê đẹp đẽ & hoàn mỹ đó....

Tôi bước đi như một bóng ma, cố hết sức để trốn cậu ấy , đến cổng trường tưởng thoát thì...

-Mẫn Hà Nhi!!!

Tôi quay lại, gương nở nụ cười:

-Chào.

Huy hơi nhướn mày:

-Cô không cần trốn tôi. Tôi có thể đợi.

-Ồ....

-Tôi vẫn sẽ như thế, nên cô đừng mong khuyên tôi thay đổi.

Nhìn gương mặt bặm lại, cương quyết của cậu ấy, tôi thấy lòng mình thật ảm áp, tôi bất giác mất đi tự chủ, ôm chặt lấy cậu ấy:

-Để thương quá!

Tôi thậm chí còn nghe thấy hơi thở dịu dàng nhưng ngày một dồn dập của cậu ấy và cả tiếng đập trái tim cậu ấy nữa....

Tôi định bỏ ra thì cậu ấy nói:

-Đừng! Chỉ một chút thôi!

Tôi cười:

-Cậu không sợ gây scandal à?

-Không. – Lại một câu nói thẳng thắn từ cậu ấy, khiến tôi sững lại.

-.....

Lát sau, khi tôi bỏ cậu ấy ra, cậu ấy cười tươi nhìn tôi:

-Người cô rất thơm!

Trời ơi, sao cậu ấy luôn nói những câu khiến tôi không muốn cũng phải đỏ mặt chứ?

Cậu ấy nói:

-Cô có muốn về nhà tôi không?

-Sao?

-Cô rất thích ăn kim chi đúng k?

-Àh. ừh.

-Tôi có làm thêm cho cô một ít đó! Cô về nhà, tôi lấy cho!

-Ừm- Tôi gật đầu.

Hình như tôi về nhà cậu ấy không chỉ vì kim chi..... mà là vì....

Duy nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng khi anh ta mở cửa, anh ta thậm chí không hỏi lý do tôi đến đây nữa....

.....

Huy cười- vẫn là nụ cười chính hăng Thiên Thần:

-Cô ăn thử đi!

Tôi nhón một miếng và cho vào miệng, bắt giắc, tôi khen:

-Hôm nay cậu làm ngon quá!

Huy nói:

-Kim chi hôm nay do anh Duy làm đó! Cô thấy ngon đúng k?

-Hả? – Tôi sửng sốt – Anh ta cũng biết làm kim chi ư?

-Anh ấy làm rất giỏi nữa là đằng khác đấy!

Vừa lúc ấy thì Duy bước ra, tôi tự hỏi mình, hình như mỗi ngày anh ta đều đẹp đều ranh mãnh hơn một chút ?

Duy không thèm nhìn đến tôi hỏi:

-Huy, em lại làm gì thế?

-Anh ơi, cô ấy không phải whore. Cô ấy là người tốt. Và... em... em...

-Em làm sao? – Duy ngờ ngợ hỏi.

- Và em... em ... thích... cô ấy!!

Nhìn khuôn mặt kinh hoàng xen lẫn giận dữ và ghê tởm khi anh ta liếc về phía tôi, bắt giắc khiến tôi cảm thấy nhói nhói nơi tim....

Chỉ là tôi ảo tưởng!

Tôi đã nhầm!

Giờ tôi mới nhận ra một điều, Duy có thể thuộc về bất kỳ ai, nhưng.... Trừ tôi!!!

Duy hỏi tôi:

-Cô tỏ tình với nó à?

-Cái gì? – Tôi hỏi lại và đáp- Anh có thể em trai anh.

-Vậy thì nó làm vậy?

-Ừh. – Tôi gật đầu.

Duy hơi nghiêm mặt , đôi lông mày chau lại vẻ nghiêm trọng:

-Cô đã đồng ý?

-Chưa.

-Tốt! – Duy buông một lời khen rồi bảo- Cô có thể ra về!

-Ồ... Anh... – Tôi đang ú ớ thì chợt nhớ ra mình đến đây để lấy kim chi, suýt chút nữa thì vì “nhan sắc” của anh ta mà quên bég rồi- Huy, kim chi của tôi đâu?

Huy vẫy tay tôi lại:

-Tôi gói cho cô đây rồi!!

Duy lập tức bước lên trước tôi:

-Sao em lại lấy kim chi anh “khổ sai” muối cả ngày trời cho cô ta?

Tôi bĩu môi, trong lòng có chút uất ức:

-Anh thật đáng ghét! Chút kim chi mà cũng làm bộ với tôi?

-..... – Anh ta im lặng một lúc rồi phát ngôn một câu khiến không chỉ tôi mà Huy cũng té ghế- Vậy thì bố thí cho cô!

Trời ơi!

Không cho cho tử tế còn kêu bố thí...

Anh ta là loại người gì vậy nhỉ?

Tôi đột nhiên thầm nghĩ rằng...

Nếu như người “tỉnh tò” với tôi không phải Huy mà là Duy?

Tôi chắc sẽ.....

Hax..... Hax

Vớ vẩn quá đi!~!!!

.....

Ngày hôm sau, ở trường ĐH, tôi gặp và nói chuyện với Huy rất vui vẻ,....

Canteen.....

Tôi đang hỏi Huy về vấn đề khảo cổ , trắc nghiệm xem cậu ấy có biết gì không thòy thì

-Chào cô!

Tôi ngẩng mặt lên:

-Chào!

Bạch Yến Yến tự nhiên kéo ghế ngồi xuống:

-Nhường cho tôi đi!

-Nhường cái gì?

-Mạc Duy.

-Tôi có tư cách? – Tôi hỏi vặn, tuy trong lòng tự cho rằng mình cũng có một chút, chỉ một chút thôi nhé về chuyện tư cách. ^ _ ^

- Đừng bắt cá hai tay. Tôi muốn Mạc Duy.- BYY đều đều giọng, vẻ cuồng si hiện rõ trên khuôn mặt cô ta.

Bỗng nhiên Mạc Huy nói:

-Nếu muốn, cô có thể giành giật chứ k phải đi cầu xin người khác!

-... ..- Bạch Yến Yến ban đầu định phản bác rồi tự nhiên nói- Cậu là em trai anh ấy à?

Huy gật đầu.

Bạch Yến Yến bật cười:

-Cậu biết một câu k?

-Câu gì?

- “Anh trai dùng để bán, chị gái dùng để tiêu khiển!”

Tôi cắt ngang:

-Tôi nhớ là : “ Chị gái dùng để bán, anh trai dùng để tiêu khiển”

-Đổi cho hợp hoàn cảnh! – BYY thản nhiên như ruồi đáp.

Tôi làm mặt lạnh nói:

- Thôi đi! Nói chung là cô đừng làm phiền tôi nữa, kéo hôm nào tôi kính tặng cô vài con trăn đó!

Bạch Yến Yến đứng dậy, khuôn mặt mỹ miều lộ vẻ tức giận:

-Cô sẽ phải hối hận. Sớm thôi!

Một lát sau khi BYY đi, Mạc Huy nhìn tôi rất lâu rồi ngáp ngừng:

-Cô đã có câu trả lời chưa?

Tôi ho sặc sụa:

-Khụ... Khụ....

Huy hoảng hồn lấy nước cho tôi:

-Cô uống đi. Cô ổn chứ?

-Ừm.

Tôi trả lời qua loa cho có lệ rồi ấp úng không nói nổi một câu nên hôn...

Tôi đang rất rối....

Tôi thích Huy..... Nhưng hình như tôi không yêu cậu ấy đủ để chắc chắn không làm tổn thương cậu ấy....

Tôi nghiêm nhiên nghĩ rằng cậu ấy vốn dĩ xuất hiện trong cuộc đời tôi và sẽ không bao giờ biến mất....

Nhưng tôi cần gặp Duy mỗi ngày như một món gia vị cho cuộc sống.....

Tôi tự nguyện rửa chính mình nhưng tôi lại vẫn chọn như thế, vì tôi cần cả hai....

Nếu như sự trẻ con, dịu dàng của Huy khiến tôi muốn ở bên cậu ấy để che chở, thì cái hình ảnh lạnh lùng cổ hữu và đôi mắt đượm buồn mặc nhiên không kém phần mạnh mẽ của Duy lại khiến tôi muốn được vòng tay ấy chở che....

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Huy:

- Tôi muốn chúng ta tìm hiểu thêm.

- ??

- Tôi không muốn lừa dối cậu.

-

- Cậu biết đấy. Tôi có nhiều nhiều thói xấu. Cậu nên tìm hiểu trước khi... cảm thấy hối hận!

Huy im lặng nghe tôi nói rồi bất chợt bật cười to:

- Và hình như tôi mới biết thêm một vài điểm xấu của cô.

- Là gì?- Tôi hơi ngạc nhiên hỏi.

- Là nói lắp & luôn khiến ngta cảm thấy cô thật đáng yêu.- Huy hơi ngượng nghịu trả lời.

Ngoài việc là một người quá tinh khiết thì Huy còn là một người ưa nói thẳng.

Híc híc!

Hiện giờ cả canteen đang nhìn chúng tôi với vẻ tò mò đây. Híc.

Nói ai chứ nếu là tôi, tôi cũng... tò mò!

Tôi cảm thấy má mình nóng lên, tuy quen với việc đc chú ý rồi nhưng thế này vẫn cảm thấy... sao sao ấy.

Tôi liền kéo ghế, lật đật ba bốn bạn mới chạy được khỏi cái canteen....

.....

Một nụ cười kín đáo tạo trên đôi môi nhếch tự do Ngay sau lưng Mẫn Hà Nhi.....

“ Cô gái ngốc! Nhưng thú vị!”

9. Chương 9

Tôi rời khỏi đó rồi mà mặt mày vẫn bưng bưng đỏ mới chết chứ...

Ai cũng nhìn tôi..... khiến tôi thêm khó chịu...

Tôi cảm nhận hình như khi tôi rời đi, tôi thoáng nhìn thấy một nụ cười đáng sợ từ một người mà tôi nghĩ rằng vô hại.....

Tôi thần thờ bước vô thức, và bước chân lại đến quán bar ấy....

Hay thật!

Sao lần nào cũng đến đây?

Thôi được! Đã đến thì vào. Cúp học một bữa cũng có chết được đâu.

Tôi ngồi vào một bàn khá khuất trong quán bar.....

Lặng lẽ uống Brandy và làm một việc ngớ ngẩn là nhìn Duy.....

Trông anh ta rất thần nhiên và sẵn sàng uống rượu, cười nói với những cô gái ở đó....

Cái thái độ mà chưa bao giờ, chưa một lần nào anh ta đối xử với tôi...

Vì sao ư? Vì tôi quen với em trai anh ta.

Kể thì cũng đúng... ai nỡ để cho người con trai sạch sẽ ấy nhúng bẩn... Tôi biết cảm giác của Duy, anh ta đã làm tất cả để chiến đấu với cuộc đời khắc nghiệt nên anh ta không muốn em trai giống như mình cũng chẳng phải điều gì xấu...

Nhưng tôi lại là một kẻ tham lam....

Tôi khát khao sự tinh khiết của Huy nhưng cũng thêm muốn sự lạnh lùng xa cách của Duy.....

Duy... anh ta đang nhìn cười nói và uống cùng một ly rượu với một người phụ nữ chừng 20t, ăn mặc sexy, bộ dạng lả lướt của cô ta như người không có xương vậy....

Tôi uống thêm một ly thì có một anh chàng tự ý ngồi xuống đối diện tôi:

-Chào cô gái xinh đẹp!

Tôi ngẩng mặt lên, một chàng trai có đôi mắt đen láy, nhưng nhìn thì ngay lập tức thấy vẻ phong lưu.....

-Người đẹp uống Brandy không sợ say à?

Tôi tự nói, chắc tôi say là điều người đàn ông này muốn....

Tôi không chút mảy may quan tâm đến hắn nữa mà tiếp tục uống.... Tửu lượng của tôi không tồi đến mức uống một chút đã say...

Đột nhiên, tôi thấy có bàn tay đen nắm chặt lấy tay tôi rồi tiến dần lên...

Tôi giật mình rút mạnh nhưng người đàn ông đó không có vẻ gì là yếu ớt đến mức đó..

Tôi đành giọng:

-Anh muốn chết à?

-Xin lỗi, nhưng chẳng phải cô đi với tôi sẽ tốt à? Ngồi một mình ở đây không tốt đâu!

Tôi lạnh lùng nói:

-Không tốt cái con khỉ! Biến ngay!

Nhưng người đàn ông đó có lẽ là người mặt dày nhất trên đời, không chút mảy may sợ hãi mà còn cười cười nhìn tôi, tôi sồn gai ốc,....

Đột nhiên một bàn tay rắn chắc bóp mạnh bàn tay hắn, khiến hắn cảm hận nhìn lên...

Tôi hơi cười nhẹ, là anh ta.

-Anh đang làm gì với bạn tôi đây?

-Cậu Duy, cậu hà tất làm vậy? Cậu bị gì vậy? – Hấn bật cười nhìn Duy.

-Đây là bạn tôi.- Duy nhìn hấn với vẻ bức bối.

Hấn đứng dậy giơ tay hết kiểu đầu hàng:

-OK. OK! Bạn cậu thì thôi! Tôi đi trước!

Tôi uống thêm một ngụm Brandy, khẽ mở miệng:

-Cảm ơn!

Duy không nói gì, nhưng với tay rút ly rượu khỏi tay tôi:

-Có chuyện gì?

-Thèm rượu! Sao? – Tôi bắt-cần nhìn anh ta.

Duy nói:

-Cô nên đi khỏi đây sớm đi! Nhìn cô thật khó chịu.

-Sao cơ?

- Ngta đang nhìn cô. Nếu như cô không đi khỏi đây thì ng làm phiền cô không chỉ có 1 nữa đâu!

Tôi cười :

-Tôi có sức quyến rũ đến mức đó?

-Im ! Rời khỏi đây!

-Tôi không thích!

-Tôi gọi cho Huy đó!- Duy dọa.

Hờ... Tôi thở hắt... Bây giờ anh ta còn biết dọa dẫm tôi bằng cách này nữa chứ.

Tôi uể oải đứng dậy nhưng hình như tôi uống hơi nhiều thì phải...

Tôi loạng choạng mãi khiến anh ta phải đỡ

Bàn tay anh ta đặt lên eo tôi khiến cơ thể tôi nóng bừng, tôi còn nghe rõ cả nhịp thở của anh ta...

.....

Tôi thều thào khi anh ta ép tay tôi ôm chặt người anh ta:

-Anh đưa tôi đi đâu?

- Cô muốn đi đâu? Nhà tôi hay nhà cô?

- Không đi đâu cả.

-Nhà tôi.

Anh ta tự quyết định rồi phóng vèo đi, khiến tôi mấy phen suýt ngã lăn ra đường...

Tôi gất âm:

-Anh đi chậm lại!

- Chậm lắm rồi!

Anh ta trầm ngâm suốt đoạn đường còn lại, không nói một lời nào với tôi nữa....

Cuối cùng khi dìu tôi lên sofa, anh ta ngồi đối diện tôi, hỏi:

-Cô thích Huy?

-.....

Thấy tôi không trả lời, anh ta tự cười:

-Trên đời này đúng là chỉ có tôi, nói chuyện không tìm lúc tỉnh, lại kiếm lúc say.

Tôi nhìn thấy anh ta đang tiến lại gần mình, khuôn mặt anh ta ngày một gần hơn, và tôi cảm nhận cái gì đó đang mơn man trên đôi môi mình...

Anh ta đột nhiên rời môi tôi và nhả mũi:

-Lần sau đừng uống Brandy! Tôi không thích!

Tôi gật đầu trong vô thức, mà không nhìn thấy nụ cười lạ lùng của anh ta, chỉ nghe thấp thoáng lời anh ta:

-Thì ra... cô vẫn mong có lần sau!

.....

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy và thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ lẫm, đầu tôi đau nhức....

Không phải chứ?

Tôi đã ngủ qua đêm ở nhà anh em họ Mạc ư???

Ôi không!!!

Một lát, tôi thấy Duy bước vào, khuôn mặt lạnh lùng cổ hữu:

-Chỉnh lại quần áo! Về nhà đi! Huy vừa đi học! Đừng để nó biết cô đã ngủ ở đây!

Bắt gặp ánh mắt âu lo sợ hãi của tôi, Duy nói tiếp:

-Tôi không làm gì cô cả! Tôi không cần!

Tôi bấu môi, vớ tạm cái lược rồi chải vội mái tóc....

.....

Lên taxi về nhà, tôi vẫn thấy là lạ,...

Sờ lên môi, tôi thấy mặt mình có chút nóng lên.....

Rốt cuộc là sao?

Tôi ảo ảnh à?

Không thể nào!

.....

Tôi chạy vào phòng, thay bộ váy trắng rồi chạy đến trường...

Biết ngay mà! Muộn rồi!

-Thưa GS, em...

-Vào đi!- GS lạnh lùng ra lệnh.

Tôi len lén đi vào.

Tôi nhìn thấy Huy trong lớp.

Lớp tôi hôm nay học cùng lớp cậu ấy...??

Tôi thấy cậu ấy nhìn tôi rất lạ... Và cả cái quay mặt khó chịu khi tôi nhìn cậu ấy nữa?

Lại có chuyện gì nữa???

Oh my god!!!! Terrible!!!!

10. Chương 10

Tôi len lén đi vào.

Tôi nhìn thấy Huy trong lớp.

Lớp tôi hôm nay học cùng lớp cậu ấy...??

Tôi thấy cậu ấy nhìn tôi rất lạ... Và cả cái quay mặt khó chịu khi tôi nhìn cậu ấy nữa?

Lại có chuyện gì nữa???

Oh my god!!!! Terrible!!!!

Tôi khốn khổ suốt cả buổi học để nghĩ xem tôi đã làm sai cái gì nhỉ???

Kết quả là chẳng vào được chữ nào mà còn thêm đau đầu nữa!!!

-Mạc Huy!- Tôi lớn tiếng gọi ngay khi giáo sư vừa ra khỏi phòng.

Cậu ấy thậm chí không quay lại nhìn tôi nữa....

Tôi gọi cậu ấy vì tôi nghĩ rằng, tôi nhìn nhầm trong khoảnh khắc ấy, nhưng bây giờ tôi đã hiểu rõ, tự cậu ấy muốn vậy, tôi cũng không có ý thử lần nữa.

Trong tôi, có lẽ cậu ấy chưa đủ quan trọng đến mức đánh quật được cả lòng tự trọng của tôi.

Tôi lập tức đi thẳng ra khỏi lớp học với khuôn mặt thản nhiên, không phải là ko có gì mà tựa như tất cả chỉ là giấc mộng!

.....

Ở trường này, tôi không có bạn.

Không một ai làm bạn với tôi, vì tôi kiêu ngạo, vì tôi ranh ma, vì tôi là hotgirl.....

Có hàng tá cái lý do được họ bịa ra để từ chối làm bạn với tôi, tóm lại một câu đơn giản là họ ghét tôi.....

Tôi còn một tiết học ở phòng G450 nên phải ở lại trường ăn trưa.

Xuống canteen, tôi ngạc nhiên thấy Duy tựa mình đứng ở cửa. Trông anh ta có vẻ gì đó rất lãng tử mà cũng rất lạnh lùng, thoáng nhìn thấy tôi, anh ta bước lại:

-Phiền cô, đưa giúp cái này cho Huy. Tôi về!

Tôi cười buồn với anh ta, có ý từ chối nhưng không thể mở miệng được nên đành nhắm mắt nhắm mũi cầm hộp cơm rồi nhìn Duy đi về....

Không khó khăn lắm để tôi tìm thấy Huy.....

Cậu ấy đang ngồi cùng vài anh chàng, cô gái trong khoa. Tôi cứ nghĩ cậu ấy chỉ có tôi làm bạn thôi đấy.

Tôi bước nhanh đến chỗ bàn cậu ấy, đặt nhẹ hộp cơm lên bàn:

-Của cậu.

Tôi đã có ý đi rồi, nhưng tiếng nói ở sau lưng của một anh chàng nào đó giật tôi khựng lại:

-Cô làm cơm cho Mạc Huy à? Con gái thời nay mạnh bạo ghê ha, không trừ cả hotgirl như Mẫn Hà Nhi?!

Tôi không quay lại, mà dẫn mình rồi bước đến mua một hộp sữa nhỏ, và cái bánh sandwich.

Gặm nhấm chúng đã khiến tôi thấy khó chịu, đằng này lại thêm cả Bạch Yến Yên, cô ta bám nhằng nhằng theo tôi điên lên!! Hết biết . >

-Chào cô!

Bạch Yến Yên đặt khay cơm nhỏ xuống bàn rồi tự ý kéo ghế ngồi xuống.

-Dạo này ko thấy cô đi với Mạc Huy nhỉ? Bình thường hai người dính với nhau như sam ấy mà?

Tôi nhếch môi tự nghĩ: “cô ta cũng giỏi bày trò. Mới sáng nay mà cô ta đã bảo là “dạo này” được! Thật có trí tưởng tượng phong phú”.

-Cô cũng rảnh ghê? – Tôi uống một chút sữa rồi nói- Cô còn dính với tôi chặt hơn sam nữa đó!

-Ừh. – BYY gật đầu một cách khó chịu rồi nói- Nhưng tôi muốn nói với cô một chuyện đây.

-Chuyện gì cơ?- Tôi hỏi lại.

-Hai anh em nhà họ Mạc đều là lũ trai bao cả đấy! Tôi còn tưởng gì ... Hóa ra.....

“Chát”- “Chát”

Bạch Yến Yên ôm mặt oán hận nhìn tôi....

Cả canteen dồn tất cả sự chú ý vào bàn chúng tôi một cách không hề dấu diếm.....

Tôi không hiểu tại sao, mới nghe cô ta nói đến đó, tôi đã tức sôi máu lên rồi....

Bạch Yến Yên, nước mắt rùng rùng nói:

-Không phải..... thì cô bảo với tôi..... tại sao cô dám.....???

Tôi hít một hơi dài rồi bỏ đi vội vã....

Tôi biết mọi người vẫn đang nhìn tôi, bao gồm cả cậu ấy....

.....

Vườn trường.....

Khóm hoa hồng tôi vun ở một góc vườn trường từ hồi mới vào giờ cũng được kha khá.....

Nhìn nó mà tôi tự hỏi chính mình:

“-Có bao giờ đã thực sự khôn lớn như nó? Trưởng thành như nó?”

-Có chuyện gìđã xảy ra..... vậy?

Tiếng nói dịu êm vang lên sau lưng khiến tôi quay lại và mở to mắt sững sờ.....

.....Khóm hoa hồng tôi vun ở một góc vườn trường từ hồi mới vào giờ cũng được kha khá.....

Nhìn nó mà tôi tự hỏi chính mình:

“-Có bao giờ đã thực sự khôn lớn như nó? Trưởng thành như nó?”

-Có chuyện gìđã xảy ra..... vậy?

Tiếng nói dịu êm vang lên sau lưng khiến tôi quay lại và mở to mắt sững sờ.....

Tôi quay lại và hết sức sững sờ...

Là anh ư?

Anh đang đứng trước mặt tôi, thật đến không ngờ,.....

-Hải Minh.....

-Chuyện gì đã xảy ra à?

-Híc!- Tôi kìm dòng nước mắt khó chịu, nhìn thấy anh là tôi lại muốn khóc, vì tôi quá nhớ anh, nhớ đến phát điên lên.

- Nào! Đừng khóc!

Anh càng dịu dàng bao nhiêu thì tôi lại càng muốn bật khóc bấy nhiêu....

Tôi òa lên nức nở.....

Tôi nhận ra mình cần anh hơn tôi tưởng....

Anh choàng tay ôm lấy vai tôi, vỗ về bằng cái giọng ngọt ngào khôn tả....

Tôi không nhận ra mình đã đứng bao lâu ở đó, nhưng có một điều tôi chắc chắn là tôi đã đánh mất lòng tự trọng của mình một cách vô ý thức.

Lát sau, tôi mới định thần lại và đẩy nhẹ anh ra.

Lý Hải Minh nhìn tôi với vẻ sững sờ rồi anh nói:

-Em.....

-Cảm ơn.- Tôi lạnh nhạt & khách sáo nói.

Lý Hải Minh nhẹ nhàng bật lên một tiếng cười rồi thản nhiên quay đi.

Anh ta chẳng có gì với tôi. Chỉ là tôi ảo tưởng.

Nhưng phải chăng còn có một điều mà tôi k biết?

.....

Ngoài chúng tôi, e rằng vẫn có một người đứng đâu đó theo dõi.....

.....

Và cũng đau như tôi.....

.....

“Reeng”

Tiếng chuông cắt đứt dòng hồi ức của tôi.

Tôi chán nản quay về lớp học và hầu như chẳng vào đầu được cái gì cả.... Híc!

.....

-Cảm ơn!

Tôi quay lại.

Là Huy.

Tôi nhạt nhẽo nói như một con rôbốt:

-Lý do.

- Vì lúc đó cô đã bảo vệ chúng tôi.- Huy rành rọt nói nhưng đôi mắt thì mong chờ một điều gì đó từ tôi.

- Được rồi. Tôi hiểu.- Tôi gạt đầu và bỏ đi thì chợt Huy nắm cánh tay tôi bóp mạnh, chưa bao giờ tôi nhìn thấy vẻ mặt giận dữ này của cậu ấy.

-Tại sao chứ? Tại sao chứ hả?

-..???

-Cô luôn luôn làm sai, và tôi luôn luôn phải tha thứ!! Tại sao lúc nào tôi cũng phải chạy theo cô như kẻ ngốc hả?

Huy đã khóc.

Cậu ấy mím chặt môi, nước mắt rơi tuôn trên khuôn mặt trắng béc.....

Tôi quay mặt đi hỏi:

-Tôi đã làm sai gì?

-Cô..... Cô đã ở nhà tôi. Qua đêm.- Huy gần từng tiếng một để ngăn tiếng nấc.

Tôi sững sờ hồi lâu nhìn cậu ấy.

-Cậu biết sao?

-.....

-Thì sự thật đúng là vậy. – Không hiểu sao khi ấy tôi lại thản nhiên thốt ra những lời bình thản đến mức chính tôi cũng ngạc nhiên thay.

Huy cười nhạt nhìn tôi:

-Cô không cần giải thích?

-Tôi không làm sai gì để giải thích cả. Vả lại, cậu cũng chưa phải là gì của tôi để tôi nhất thiết phải có một lời giải thích.- Tôi mệt mỏi trả lời.

Huy nghe vậy, cúi mặt hồi lâu, rồi nói:

- Thôi được.

Nói xong cậu ấy quỳ xuống trước mặt tôi, trang trọng nói:

-Hãy làm bạn gái tôi nhé?

Tôi sững người lại hồi lâu, nên gọi là “vỡ òa hạnh phúc” hay “tràn ngập khó xử” đây nhỉ?

Lúc ấy, tôi thiết nghĩ: “Hay cứ thử một lần cho biết? Dù sao thì cũng chẳng phải là cô gái chưa yêu lần nào!”

Nghĩ vậy tôi hỏi:

-Nếu sau này, tôi chia tay với cậu, cậu sẽ k tỏ ra đau khổ chứ? Tôi không chắc là mình có thể làm cho cậu vui đâu!

Huy lưỡng lự và tôi biết cậu ấy cũng khó xử nhưng rồi cậu cười tươi:

-Tôi chịu đựng được!

Tôi gật đầu:

-Vậy thì chúng ta chính thức quen nhau!

Có thể khi ấy trái tim tôi đã cố gắng để tiếp nhận hình ảnh cậu ấy nhưng có lẽ việc này..... khó hơn tôi tưởng nhiều.....

Huy ôm chầm lấy tôi rồi đột nhiên buông ra, mặt làm bộ “hình sự” rất đáng yêu:

-Bây giờ thì cô... à.... Em phải nói cho anh biết..... em làm gì ở nhà anh hả?

Tôi bụm miệng cười:

-Em ý hả? Chơi.

-Nhà có anh trai anh, em chơi gì ở đó?- Huy tiếp tục “tra khảo” một cách dễ thương.

Tôi ghì mình lại khỏi cười rồi nghiêm trang đáp:

-Em say.

-Say? Ở quán bar của anh Duy hả?

-Ừh. -Tôi gật gật đầu.

“cốc”

Một cái cốc khá là đau hạ cánh trên đỉnh đầu tôi.

Tôi nhăn nhó:

-Anh cốc đầu em?

-Chứ sao! Con gái gì mà sống buông thả thế hả? Uống cho lắm vào! Đấy phải tay anh trai anh chứ ai thì chết đấy nhé! – Giọng Huy có chút vừa phẫn khích vừa trêu chọc.

Tôi phì cười vì bộ dạng “đồng kịch không đạt” của cậu.

-Sao? Bây giờ anh muốn tiếp tục làm gì?- Tôi hỏi.

Huy suy ngẫm một lúc, lấy tay xoa xoa cằm rồi nói:

-Đi hẹn hò.

- ha ha!- Tôi bật cười lớn.

Huy nhăn nhó:

-Sao em dám cười bạn trai em như thế hả?

-Thích mà!

Nhận thấy cái mặt sắp giận của Huy, tôi vội nói:

-Vậy chúng ta sẽ đi đâu đây nhỉ?

-Zoo. (Sở thú)

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

-Không. Anh nghĩ chỗ đó mà dc à? Anh là trẻ con à???

- Đi nhé???? Nhé???

.....

Zoo.

Đây là sau một hồi cương quyết, tôi vẫn phải chịu thua cái mặt dịu dàng của cậu ấy.

Thua toàn tập đó!

-Ấy! Con hổ nhìn dễ thương ghê đó!- Tôi reo nhỏ.

Cậu ấy nhăn nhó:

-Chưa thấy ai nói hổ dễ thương nha!! @_@

Tôi bướng bỉnh:

-Bây giờ có em nói rồi đó. Á, con rắn kia nhìn cute lovely quá!! Chụp đi chụp đi!

Huy trêu chọc:

-Thế ban đầu em bảo k thích mà?

-Bây giờ thích có muộn đâu.- Tôi ương bướng cãi rồi tiếp tục bảo- Chụp đi kìa!

.....

Restaurant.....

-Em ăn gì?

-Gọi tắt đi. Em chơi được hết. – Tôi hào hứng nói. Vì này giờ chạy loăng quăng mệt chết đi được. Giờ phải nạp năng lượng chứ sao!! ^__^

Điều lạ là “bạn Huy tốt bụng” của chúng ta không hề phản đối mà cứ gọi hết.

Tôi hí hửng ăn, ăn, ăn....

Đến lúc bàn trắng trơn toàn đĩa thì Huy giở ví ra:

-Anh hết tiền!

Tôi hét lên:

-Thật hả?

-Hết tiền sau khi đã trả tất cả những món em đã ăn đấy!

Tôi vuốt ngực:

-May quá! Tưởng phải ở lại rửa bát chứ! Hé hé! Đi tiếp thôi.

Suốt ngày hôm đó, chúng tôi đi chơi đến mệt lử, tối về tôi lại bắt Huy lên mạng chơi game với tôi suốt đêm. Hắc hắc. Chắc sáng mai tỉnh dậy, cậu ấy đã chết rồi đấy. Hihi. Có khi còn khiếp đến già vụ này nữa đó. ^__^

.....

Tôi không để ý có một bóng người đã nhìn chúng tôi, theo dõi chúng tôi, và thầm đau đớn một mình trong bóng tối.....

11. Chương 11

Nếu hỏi ngày nào mà tôi thấy kinh hoàng nhất, chắc hẳn là hôm nay rồi.

Vào một ngày mưa gió, rét buốt k tưởng, gió đập đập vào cửa kính nhà tôi một cách thô bạo, trời tối mịt, và chúng cứ duy trì như thế đến cả buổi tối, khiến tâm trạng tôi chùng xuống một cách thảm hại.

Màn đêm tĩnh lặng buông xuống, tôi thức chong chong nhìn trần nhà.

Hôm nay mẹ tôi đi công tác, chị giúp việc thì giờ này đã về, tôi cảm thấy trống trải trong ngôi nhà lớn.

Mưa vẫn đập đập ở góc nhà.

Đột nhiên trong màn đêm yên tĩnh, tôi thoáng nghe thấy, tiếng bước chân.....

Chính xác là một vài bước chân ở gần phòng tôi.....

Tôi trấn tĩnh. Rõ ràng là chỉ có tôi ở nhà mà.....

Hay tôi tưởng tượng???????

Không thể nào.

Tại tôi chưa bao h nghe sai.... À mà có nghe sai thì cũng chẳng nghe sai trong bầu không khí gần như k có chút tiếng động nào thế này.....

Tôi ngồi dậy một cách khó khăn, từng chút một đi đôi dép bông vào chân.....

Từng bước một tôi bước đến cánh cửa chính trong phòng.....

Tôi cố gắng tìm một vật để tựa vào.....

Vừa mở cánh cửa tôi đã hét lên như trong phim chương:

-Ya.....!!

“Bốp bốp”

Tôi cố gắng đánh mạnh vào người trong bóng tối...

Kể đó hét lên với cái giọng quen quen khàn lại:

-Đau!!! Điên à?

Tôi giật mình lùi lại, tay cầm cây gậy hơi run run:

-Ai?? Là ai?

-Tôi.

-“Tôi” là ai?- Tôi hơi lấy lại đc bình tĩnh hỏi tiếp.

-Trời ơi!- Người đó gầm gừ trong cổ họng- Là tôi. Mạc Duy.

Tôi rơi hẫ cây gậy xuống đất.

Mặt trắng bệch, tôi ngồi sụp xuống đất.

Mạc Duy đưa tay bật điện, anh ta có vẻ cũng hoang mang như tôi, nhưng khá khen là anh ta vẫn cười hỏi tôi:

-Cô xem tiểu thư mà cũng mạnh mẽ gớm.

Tôi thở hổn hển, rít trong kẽ răng:

-Chết tiệt! Đêm hôm anh chui vào nhà tôi làm gì?

Mạc Duy ngó người rồi không nói gì đứng dậy bước về phía cửa:

Tôi giật mình:

-Sao về hả?

-.....

Tôi chạy đến giật tay anh ta, tôi cảm thấy anh ta có gì đó muốn nói.

-Có gì cần gấp vậy hả? Đã đến rồi thì nói đi.

Anh ta quay lưng lại nên tôi không thấy anh ta đang biểu cảm thế nào, nhưng tôi cảm nhận anh ta không vui.

Anh ta giật tay tôi ra, khuôn mặt lạnh đến khó tưởng:

-Muộn rồi. Khi đến đây, tôi biết mình đã muộn.

Chỉ nói một câu ngớ ngẩn như thế, rồi anh ta sải bước ra khỏi nhà tôi.

Tôi cười khẩy một mình.

Nếu không nói thì đừng làm người khác tò mò.

Đúng là hết thuốc chữa.

Tôi tự gằm lên rồi vào chăn nằm ngủ tiếp .

Điên quá!

Sáng hôm đó, tôi gặp Mạc Huy trước cổng nhà tôi. Khóe môi hơi rớm máu, đôi mắt ửng hồng. Khuôn mặt biểu cảm lạ lùng....

Tôi hốt hoảng:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mạc Duy quay mặt không nói.

Tôi lục vội khăn tay trong túi áo và lau máu cho cậu ấy một cách vụng về.

Cậu ấy nhìn tôi một lúc lâu, khẽ đưa tay chạm lên tóc tôi rồi rút tay lại- nhanh chóng. Cậu ấy nói nhỏ:

- Chúng ta.....Chúng ta chia tay đi !

Tôi sững lại. Đôi tay nắm chặt.

Mạc huy vừa nói gì?

Cậu ấy đòi chia tay với tôi sau một ngày? Chỉ sau một ngày?!

Tôi chết đứng, mất một lúc lâu sau, tôi mới kìm mình hỏi:

-Ly do?

-.....Không có! – Mạc Huy nói nhỏ – Anh mệt mỏi.

- Ha! Mệt ? – Tôi cười nhạt.

Mạc Huy mím môi, một giọt nước mắt khẽ rơi ra. Tôi đau lắm!

Tôi lại làm thiên thần tội nghiệp rơi nước mắt rồi. Nhưng kẻ rơi lệ nhẽ ra phải là tôi chứ nhỉ?!

.....

“ Anh bước vào đời em nhẹ nhàng như một cơn gió vậy hãy để gió cuốn anh đi, nhé em?

Em là sự sống của anh, nhưng có quá nhiều thứ quan trọng hơn sự sống.

Anh xin lỗi em!

Hãy ngưng nhìn anh mà hướng về người khác...Vì anh và em không thể tự xóa đi bi kịch này...”

.....

- Ủ! Chia tay, em đồng ý! – Tôi đột nhiên nói.

Mạc Huy ngẩng phắt lên nhìn tôi. Đây không phải điều cậu ấy muốn hay sao...Vậy còn nhìn tôi với ánh mắt ấy làm gì?

Tôi lạnh lùng bước đi..Tôi nhận ra mình yêu cậu ấy nhiều hơn bản thân tôi tưởng...

Nhưng khi tôi nhận ra thì chúng tôi không còn đứng cạnh nhau nữa rồi...

Tôi thẩn thờ bước đi. Cảnh vật quay cuồng quanh tôi.

Và bên cạnh tôi đột nhiên..

“Ke..é...t”

- Cô điên à?

Cái giọng hơi quen vang lên khiến tôi sững sốt.

- Là cô à? – Mạc Duy dịu giọng

-- Tôi gật đầu

Mạc Duy xuống xe. Tôi ngồi bệt bên vệ đường. Đôi mắt vô hồn.

- Cô làm sao vậy?

Tôi không muốn khóc đâu nhưng tại sao anh ta lại dịu giọng với tôi như thế?

Tôi hét lên

- Anh đi đi! Anh đi đi!..Đừng nói gì với tôi cả ? Tôi ghét anh!

Mac Duy chờ người rồi anh ta lặng lẽ lên xe.

Vẫn nhẹ nhàng đến khó tưởng, anh ta nói:

- Tôi sẽ trở lại!

Tôi hừ lạnh phải tay đứng đây.....

Tự tôi cũng không biết tại sao mình lại cộc cằn như thế nữa...

Tôi bước men theo con đường lớn...Đếm từng hàng gạch khiến lòng tôi dịu lại...

Rồi bỗng nhiên, tôi rẽ vào một góc phố nhỏ. Tôi cúi mặt để mặc tóc xòa ra...

Tôi âm thầm nấc nghẹn trong nước mắt....

- Cô em khóc gì vậy? – Giọng nói khá ồ, đáng sợ vang lên .

Tôi run rẩy, ngẩng mặt...

Là thế này sao?

-Đừng lại gần ! – Tôi lắp bắp.

Mấy tên lưu manh cười man rợ:

- Cô em sợ gì chứ? Xong liền ấy mà!

Tôi nép người vào góc tường, môi run run tay nắm chặt. Lần này thì hết rồi. Sẽ chẳng còn ai cứu tôi nữa!
Tôi hoàn toàn cô độc. À..Tôi đã tự cô độc một mình rồi chứ?

Tôi cảm thấy bàn tay như nhuốc của chúng chạm vào người tôi...Cái kết đây sao?

Không!

Không thể nào!!!

Đột nhiên không gian tĩnh mịch dội lên trong tiếng hét chói tai của những tên vô lại.

Tôi len lén nhìn lên.

Mạc Duy.

Anh ta thực sự hóa thành ác quỷ trước mắt tôi.

Đôi mắt anh ta vẫn tia máu. Bàn tay dẫm liên tục vào những tên ác ôn.

Đôi mắt tôi dịu lại.

Anh ta là ác quỷ nhưng sẽ không phải ác quỷ đối với tôi...

Tôi đứng dậy khó khăn bám chặt lấy tay anh ta:

- Dừng ...lại đi! Anh giết người mất!

- Tôi sẽ giết hắn! – Mạc Duy gầm lên.

- Dừng lại! Đi thôi được không? – Tôi van lơn.

Anh ta nhìn tôi rồi đáp:

- Được! Đi thôi!

.....

- Ổn chưa? – Mạc Duy hỏi:

- Ừ! – Tôi gật đầu nói sau khi một mình “xử” hết 10 cốc kem và hai tô mì.

Tôi cười nhẹ:

- Tôi cũng không biết anh cũng tốt bụng thế đấy!

-- Mạc Duy im lặng rồi hỏi – Cô với em tôi xảy ra chuyện gì à?

Tôi giật nảy mình, run run:

- K..h...ông! Không có gì!

- Cô định không nói? – Mạc Duy nhìn tôi uy hiếp

-- Tôi thở dài – Chúng tôi vừa chia tay.

Mạc Duy lặng lẽ mím môi:

- Ai nói trước?

- Mạc Huy.

- Cô có yêu Mạc Huy không?

Tôi sửng sốt:

- Sao? À...Tôi từng nghĩ là không! Nhưng giờ tôi biết rồi!

Tôi yêu cậu ấy! Rất nhiều.

Mạc Duy đột nhiên nói với giọng giận dữ.

- Cho hai chai Vodka!

Anh ta một mình uống hết chai này đến chai khác. Đôi mắt đỏ lừ..

Đến lúc trên bàn đầy chai bia rỗng thì anh ta loạng choạng đứng dậy.

Tôi chạy ra đỡ.

Trong mơ màng tôi nghe giọng anh ta khàn lạc hẳn đi,.....vang lên nhẹ nhàng bên tai tôi cùng mùi rượu nồng.....

“ Tôi yêu cô..... nhiều lắm, Mẫn Hà Nhi,...”

Anh ta một mình uống hết chai này đến chai khác. Đôi mắt đỏ lừ..

Đến lúc trên bàn đầy chai bia rỗng thì anh ta loạng choạng đứng dậy.

Tôi chạy ra đỡ.

Trong mơ màng tôi nghe giọng anh ta khàn lạc hẳn đi,.....vang lên nhẹ nhàng bên tai tôi cùng mùi rượu nồng.....

“ Tôi yêu cô..... nhiều lắm, Mẫn Hà Nhi,...”

Tôi lặng người đi, nhìn kỹ khuôn mặt đẹp trai đỏ ửng vì uống rượu, anh ta đang nói gì?

À.... Không anh ta vừa nói gì???

Tôi lặng lẽ dìu anh ta vào nhà.

Huy vội chạy lại, ánh nhìn cậu ấy xoáy vào chúng tôi, nhưng tôi không chú ý chỉ đẩy Duy sang người Huy cho cậu ấy đỡ, rồi loạng choạng bước khỏi căn nhà chung cư...

Tôi không hiểu bây giờ mình đang cảm thấy thế nào nữa, có thể nói là lâng lâng như uống một loại rượu mạnh, chưa bao h thử qua, lạ lắm nhưng vui sướng...

Có phải vậy k?

Nhưng lập tức tôi cảm nhận mình không vui sướng, mà là cảm giác đè nặng lên lồng ngực, sợ hãi... Và sợ hãi điều gì thì tôi không thể rõ...

.....

Ngày hôm sau, tại một bệnh viện....

-Xin lỗi. Thực tình nếu cậu không chịu làm theo cách của chúng tôi, thì

-.....

-Không nhập viện? Chắc chắn chứ?

-.... Vâng.

-Vậy thì xin lỗi cậu.

.....

Huy thất thểu đi ra.

Cậu không biết mình đã nghe câu này bao nhiêu lần nữa, nhưng chúng đã đánh bại tất cả ý chí của cậu rồi.

Tại sao chứ?

Tại sao lại đối xử vs cậu như thế???

.....

Tôi nghỉ học.

Gặp Huy cũng chỉ thêm mệt.

Ngủ.

Ồn.

.....

“Rìng...”

-Alô.

-Mở cửa. Tôi có chuyện.

Tôi hoảng hồn với cái giọng của anh ta, lạnh__ băng__ chết__ người.

Tôi chạy ngay ra mở cửa...

“Chát”

-Cô chết đi.- Duy nói một câu ngắn gọn khiến tôi chết đứng,

Không gian ngưng đọng,....

Mọi thứ vẫn diễn ra....

Vẫn đẹp dễ.....

Nhưng tại sao tất cả đột nhiên sụp đổ thế này???

Tôi sực tỉnh chạy theo bóng dáng dần xa của Duy...

Tôi biết....

Người duy nhất có thể khiến Duy xử sự với tôi thế này là ai...

“Huy! Anh xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tôi gào lên trong tâm trí....

Đừng có chuyện gì, nhé Huy?

12. Chương 12

Tôi sực tỉnh chạy theo bóng dáng dần xa của Duy...

Tôi biết....

Người duy nhất có thể khiến Duy xử sự với tôi thế này là ai...

“Huy! Anh xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tôi gào lên trong tâm trí....

Đừng có chuyện gì, nhé Huy?

Tôi nhìn cái bóng cô đơn củ anh ta xa dần, tôi cố đuổi theo, nhưng rồi lại mất hút...

Tôi vội vàng bắt taxi, đọc nhanh địa chỉ cho bác tài rồi luôn miệng hối thúc khiến ông ta cũng phát bực....

Tôi sững sờ...

Cửa căn hộ mở toang....

Tôi thận trọng bước vào, linh cảm không lành chút nào.....

Mùi tanh của máu xộc vào mũi tôi gần như ngay lập tức... Tôi chạy vào nhà.....

Một màu hiu quạnh đáng sợ bao quanh ngôi nhà.....

Màn cửa bay phất phới.....

Tôi run rẩy đi vào hướng nghe mùi máu.....

Cửa phòng tắm hiện ra

Tôi lảo đảo bước vào như một đứa trẻ, nước mắt bắt giạt trào ra....

Một bồn tắm đầy máu....

Tôi ngã ra sau, chống hai tay xuống sàn nhà....

Run run đưa tay lên, đôi mắt tôi thấy tay mình đầy máu.... Là máu....

-á.... Máu... là máu....

-Không phải máu. Là máu của em trai tôi.- Tiếng nói sau lưng khiến tôi giật mình.

Đôi mắt của Duy lạnh một cách đáng sợ, khuôn mặt như một khối đóng băng đục tạc khắc tuyệt mỹ...

Tôi còn sợ hãi hơn....

Anh ta khác..... rất khác....

Anh ta như hóa thành con quỷ hút máu thực sự, không còn chút tình cảm nào trong đôi mắt đen.....

Tôi lùi dần.... ngồi bệt giữa sàn nhà đầy máu.... Giữa không gian tanh tưởi và đáng sợ.....

Nhưng rồi tôi thấy anh ta quay người đi.....

Là sao chứ?

Tôi bật dậy:

-Đã có chuyện gì xảy ra??

-.....- Sự im lặng đáng sợ càng khiến tôi hốt hoảng.

Tôi bỏ nhào đến đứng trước mặt anh ta:

-Anh có nói không???? Đã có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?? Chuyện.... chuyện.. gì chứ? – Giọng tôi dần trở nên run rẩy lắp bắp.

Duy nở một nụ cười lạ lùng:

-Cô khỏi giả bộ.

-Tôi.... Anh thôi đi. Có chuyện gì? Anh.... Không nói sao? Tôi cầu xin anh!- Tôi van lơn.

-Cô không thấy sao?- Giọng anh ta đột nhiên trở nên đau đớn_một nỗi đau lạ lẫm khiến tôi bất giác cúi đầu- Huy vừa tự tử.

-Có phải.... có phải là vì tôi??- Tôi vịn chặt hai tay vs nhau.

Mạc Duy cười to, chua chát và cay đắng:

-Vì cô. Đúng. Là vì cô.

-Huy đang ở đâu??? Ở đâu chứ?

-Bệnh viện.

Tôi không quan tâm nét mặt Duy sa sầm mà vội vàng kéo anh ta ra cửa:

-Đi nào.

.....

Tưởng tượng khuôn mặt trắng bệch trên giường bệnh của cậu ấy, tôi xót xa, nước mắt trào ra liên tục.

13. Chương 13

Mãi mãi là bạn.

Trọn vẹn ột kết thúc.

Tôi cùng Duy đi bộ trên thảm cỏ rộng.....

Cũng đã 2 năm rồi nhỉ? Thời gian trôi qua nhanh thật.

-Anh làm gì thế?- Tôi quay đầu lại hỏi Duy khi nhìn thấy anh ấy dừng lại và ngồi xuống thảm cỏ.

-Không làm gì cả. –Duy cười cười nhìn tôi.- Em cũng ngồi xuống đi.

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống, hai tay đan vào nhau.

-Huy ở một mình trên ấy không hay đâu. Chúng ta phải nhanh lên chứ!

Duy “à” một tiếng rồi đáp:

-Em lên một mình đi! Anh muốn ở đây. Gặp anh coi chừng nó không vui.

-Trời ơi. Khỏi lo anh ạ. Huy là thiên thần mà. Đâu có hẹp hòi như anh. – Tôi bĩu môi bóp chặt lại.

-Vậy em cứ lên trước đi. Anh ở đây một tí rồi lên liền.

-Ừm.

Tôi bước lên ngọn đồi cao. Huy cứ thích ở chỗ cao ngất trời này làm gì chứ?

Có lẽ thiên thần luôn thích gần với bầu trời chăng?

Tôi đặt bó hoa và gói bánh kẹo xuống cạnh một mô đất nhô cao.

“Ngôi nhà” của Huy rất đơn giản. Vốn dĩ chỉ là do chúng tôi tự tay đắp....

Một giọt nước mắt của tôi rơi ra....

Tôi quỳ xuống bên cạnh cậu ấy.... Khuôn mặt cậu ấy trong ảnh vẫn thật đẹp dễ....

Tại sao bỏ tôi?

Tại sao trừng phạt tôi như thế này chứ???

“-Cô ấy không phải người như anh nghĩ đâu.”

“-Đừng khóc! Chỉ là anh Duy làm việc nhiều mệt nên mới mắng cô....”

“Cậu thích tôi à?”

“-Đ..úng!”

“- Chúng ta.....Chúng ta chia tay đi !”

-Mạc Huy, anh đến phút cuối cùng vẫn là kẻ dày vò em, anh là đồ khốn....-Tôi cười nhẹ tự nói trong tim.

Lòng tôi đột nhiên quặn đau như cắt.

Tất cả như một cơn ác mộng!!!

Tất cả ám ảnh tôi, dày vò tôi....

Mỗi đêm thức dậy, tôi đầm đìa mồ hôi,....

Căn nhà đầy máu ấy làm tôi bật dậy giữa đêm khuya....

Tại sao chứ?

Khuôn mặt nhợt nhạt không sức sống hòa vào không khí vốn lạnh toát

Tôi vẫn rùng mình khi nhớ về hình ảnh ấy....

_____ >>>

2 năm trước....

Tôi và Huy vừa chạy đến bệnh viện thì bác sĩ cũng bước ra, khuôn mặt ông ta sạm lại vẻ khó coi....

Tôi hoảng hốt:

-Huy..... anh ấy..... anh ấy ổn đúng k?

Ông bác sĩ đột nhiên lạnh lùng nhìn tôi:

-Không.

-Ông nói sao?- Tôi lặng người nhìn trân trân vào ông ta.

-Hai người không biết sao? – Ông bác sĩ dừng lại một chút rồi nói tiếp khi nhận được cái lắc đầu ngơ ngác của chúng tôi- Bệnh nhân bị ung thư giai đoạn cuối, nên dù không phải là vì tự tử thì có lẽ.... cũng chỉ cầm cự được thêm 3-4 tháng gì đó thôi!

Duy nhìn vào khoảng không vô hình nào đó rồi gào lên:

-Rốt cuộc em tôi như thế nào hả?

-Xin lỗi. Chúng tôi đã cố hết sức nhưng do mất máu quá nhiều nên.....

Tại tôi ù đi không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, tôi cảm thấy dường như cả thế giới này sụp đổ....

Tôi vẫn sống, mọi người vẫn sống nhưng trên thế gian đã mất đi một thiên thần....

Một con người nhỏ bé trong hàng ngàn con người....

Sẽ chẳng ai nhớ về anh ấy....

Mọi người vẫn sẽ sống như thế, phải chăng quá tàn nhẫn???

Tôi trượt dài xuống sàn nhà, nước mắt rơi đều thấm đẫm....

Một vài cô y tá cười nói đi qua....

....

Ngta đẩy thi thể Huy ra....

Đôi mắt cậu ấy nhắm nghiền, khuôn mặt trắng bệch,

Tôi nhào đến, lay lay:

-Dậy đi. Đùa đủ rồi!! Dậy đi!!!!

-.....- Không có một âm thanh nào trả lời tôi cả.

- Anh muốn làm thiên thần và bỏ tôi??? Anh thành công rồi. Anh.... Thành công rồi... – Tôi nấc mạnh.

Khuôn mặt Huy vẫn không có một biểu cảm, khuôn mặt ấm áp dịu dàng và tốt bụng ngày nào....

Con người thánh thiện, nhân hậu đó đã mãi mãi không còn nói chuyện với tôi, không còn an ủi tôi được nữa, và mãi mãi rời bỏ thế gian này

Tôi mất đi Huy cũng như mất đi thế giới này.

Và là sự mất đi mãi mãi, không bao h tìm lại đc.

Hai năm trôi qua như chỉ chớp mắt....

Tôi không khóc được nữa vì dường như nước mắt trong tôi đã cạn, tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh cậu ấy như lúc này....

Tôi lấy trong túi xách một chiếc hộp gỗ nhỏ, thận trọng mở nó ra, tôi cầm một tờ giấy hơi nhàu nhĩ, còn có vài vết máu đã khô...

“ Mẫn Hà Nhi, ngay từ lần đầu gặp em,
anh biết em không phải người xấu.

Anh tin em vì đôi mắt sáng lấp lánh đến lạ lùng khi em cầu xin anh.

Anh phải đi vì anh không thể mang lại cái gì cho em cả.

Anh không hối hận vì yêu em nhưng anh hối hận vì đã nói câu: “Anh thích em”.

Anh nhớ lần đầu gặp em trong tình trạng say khướt,

bộ dạng ấy thật muôn phần quyến rũ mà anh không thể nào còn có thể được nhìn nữa...

Em đừng nhớ đến anh nữa nhé....

Hãy ở bên Duy, anh ấy là chỗ dựa tốt nhất của em.

Vĩnh biệt em.

Mạc Huy.”

Tôi thử người gấp lá thư nhỏ lại rồi đứng dậy, vuốt lên cánh hoa cúc vàng.

.....

Mạc Duy nhẹ nhàng cười nhìn tôi:

-Lần này có khác hơn.

-Sao?

-Em không khóc.

-À.... – Tôi bật cười.

Duy kéo tôi ngồi xuống bên cạnh....

Mặt trời đã bắt đầu lặn, ánh chiều tà rắng đỏ trùm phủ lên người chúng tôi...

Lời nói của tôi nhẹ nhàng như bị gió cuốn đi:

-Chúng ta mãi mãi là bạn nhé!

Bên kia im lặng một chút rồi khe khẽ đáp lại:

-Ừh. Chỉ là bạn thôi.

Tôi thoáng áy náy nhìn Duy rồi bên chân trời rắng đỏ hiện lên khuôn mặt Huy.

Sáng rõ. Hồng hào. Như chính bầu trời đỏ. Đôi mắt long lanh của cậu ấy như giọt nước nhỏ tan ra.

Ánh đỏ bao phủ cảnh vật, trong chiều tà, dường như là một cảnh đẹp tuyệt vời.

Tôi say sưa ngắm nhìn hình ảnh Huy trên bầu trời đẹp để...

Bầu trời hôm đó tuyệt đẹp .Mỹ miều đến khó tả.

Và như tôi đã từng nói, hạnh phúc không nhất thiết phải cần ở bên nhau, mà hạnh phúc đôi khi chỉ là sự hy sinh và sự chia lìa nào đó.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-la-nguoi-phuc-vu-quan-bar>